

NIEUWE AVONTUREN

Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Verstoorde Feest

N° 2073

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Verstoorde Feest

HOOFDSTUK I.

EEN PLAN VAN JOHN RAFFLES

In de late namiddag van een fraaie Octoberdag zaten twee heren voor een raam van een groot wijnhuis in de Milton Street te Londen.

Zij hadden ieder een glas port voor zich, waarvan zij nu en dan een kleine teug namen.

Dit was blijkbaar het enige dat de twee vrienden bezig hield, want zij spraken zeer weinig.

De oudste der twee mannen kon omstreeks vijftig jaar oud zijn, maar zijn grote, donkergrijze ogen schitterden nog van jeugdlig vuur en zijn bewegingen wezen op grote lenigheid, gepaard gaande met buitengewone lichaamskracht.

Zijn metgezel was zeker nog geen dertig jaar, te oordelen naar zijn blozend, rond

gelaat en zijn jongensachtige bewegingen.

Zij waren beiden zeer elegant en met grote zorg gekleed, zonder echter deze elegance te zoeken in kleurrijke dassen, overdreven wijde pantalons of veel juwelen.

Deze beide mannen waren John Raffles, de Grote Onbekende, de langgezochte vijand van Scotland Yard en zijn onafscheidelijke metgezel Charles Brand.

Zij hadden daar plaats genomen op voorstel van Raffles, hetgeen Brand wel enigszins verwonderde, daar het niet de gewoonte was van zijn vriend, om des middags in een betrekkelijk ver afgelegen buurt een onbekend wijnhuis binnen te gaan, tenzij hij er een bepaald doel mede had.

Als Raffles niet een of ander avontuur op touw zette, bevond hij zich des middags

meestal in zijn studeervertrek, in de Windsor-Club of in het Hyde Park, tenminste als hij niet op een van zijn vele reizen was.

Charles Brand had reeds weer enige tijd naar buiten gekeken en zijn blik laten dwalen over de grote herenhuizen aan de overkant, over de menigte, die voorbij ging en over de voertuigen van verschillende aard, die in snelle vaart voorbij reden, toen hij opmerkte:

— Ik zie hier schuins tegenover een herenhuis, dat zeker pas door de bewoner is betrokken, want alles is vernieuwd — de muren zijn schoon gemaakt, de raamposten zijn nieuw geschilderd, de balkonleuningen zijn geverfd, kortom, de gehele voorgevel is hersteld!

— Ik geloof niet, Charles, dat het eerste een noodzakelijk uitvloeisel moet zijn van het tweede, zei Raffles glimlachend. Het zou immers goed denkbaar zijn, dat het huis in de loop der jaren zo vervallen was, dat de bewoner het volste recht kon doen gelden op een grote schoonmaak. Je hebt in dit geval echter gelijk, want er zijn inderdaad twee maanden geleden andere bewoners in dat grote huis gekomen. Zij zijn er echter geen huurders, maar eigenaars van.

— Zeker schatrijke lieden?

— Ja, buitensporig rijk!

— Hoe heten zij?

— De man heet Jams Wisscott. Hij woonde vroeger, vóór de oorlog, in een geheel ander gedeelte van Londen, heel wat minder deftig dan dit, maar zoals in zovele gevallen, is de oorlog ook ten aanzien van Wisscott opgetreden als rijkmakend element. Hoe dit ook moge zijn, onze vriend is nu rijker dan hij zelf wel nauwkeurig weet.

— Ik meen, dat ik de naam wel eens gehoord heb, zei Brand peinzend, maar dat is lang geleden. Gehoord en gelezen heb ik de naam, dat weet ik nu bijna zeker. Maar waar en wanneer kan het geweest zijn?

— Ik wil je wel even op weg helpen, Charles, zei Raffles. Je hebt de naam waarschijnlijk in de «Daily Mail» gelezen, in verband met een klein schandaal. De jonge Philip Wisscott was eertijds eerste luitenant en werd ingedeeld bij de troepen, die naar de tropen gingen, om ons gezag daar te handhaven. Hij had toen een kleine affaire aan de hand, welke niemand als zeer ernstig beschouwde, maar de vrouw zeve

vatte het waarschijnlijk wel degelijk ernstig op, want zij reisde hem eenvoudig na en verwekte in de havenstad waar hij zich zou inschepen, in een café een opstootje, daar zij in ernst meende, dat hij haar maar wat op de mouw had gespeld en haar wilde ontlopen!

— Ja, ja, nu herinner ik het mij! riep Brand uit. De beminnelijke jonge dame was zelfs gewapend met een revolver, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn en het scheelde niet veel of zij had van het wapen gebruik gemaakt, daar het toeval wilde, dat Philip Wisscott zich daar met zijn zuster bevond, die in een naburige stad pas gehuwd was en afscheid van hem was komen nemen. De «Daily Mail» heeft het gehele geval in geuren en kleuren verteld.

— Is het je nu duidelijk, waarom je je die naam herinnert? vroeg Raffles.

— Ja, nu weet ik het. Ik weet ook wel dat zijn vader indertijd een grote winkel in lederwaren had, of een bazar of iets dergelijks.

— Ja, dat is ook zo. Maar hij was een man met veel doorzicht en niet zodra zaten wij in de oorlog, of onze man begreep wel, dat hij in de eerste tijd geen gelegenheid zou hebben om zijn damestasjes, portefeuelles, sigarettenkokers en koffertjes van de hand te doen en zo wierp hij zich aanstonds op een andere tak van de handel. Hij ging in kunstgummi handelen. Waaruit het goedje bestond weet ik niet, maar hij verkocht het grif, toen de echte rubber uit de circulatie begon te verdwijnen.

— Maar wat drommel. Je hebt gelijk. Daar is nog een kort proces over geweest en het begon na de oorlog, want mijnheer Wisscott had een paar honderdduizend zolen echte gummizolen verkocht en zij bleken voor zeven-achtsten uit grint en lijm te bestaan.

— Dat heb je goed onthouden. En omdat de wet op de namaak gelukkig nog altijd van kracht was, zo veroordeelde de rechter onze man tot een hoge boete.

— En Wisscott betaalde de boete glimlachend en deed of er niets gebeurd was! riep Brand uit.

— Van zijn standpunt beschouwd, behoefde hij ook niet anders te handelen, want reeds toen was zijn fortuin zeer aanzienlijk, herenam Raffles. Het is niet op te noemen, wat

hij al van kunstrubber vervaardigde: penhouders, spenen, vloermatten, overjassen en ringen voor parapluies, tafelzeltjes en meer voorwerpen van dagelijks gebruik. Wel is waar duurde het gebruik letterlijk niet veel langer dan enige dagen, maar dat hinderde natuurlijk niet, dit was iets wat de koper aanging. Zijn zaak was het om die prulleboel te verkopen en hierin slaagde hij op een magistrale wijze. Hij had een jaar of zes nodig, om multi-millionair te worden.

— En dat is dus de man, die daarginds woont?

— Ja, Charles.

— Ken je hem persoonlijk?

— Alleen van aanzien.

— Een sympathiek man?

— Zo sympathiek als een bedrieger kan zijn, die ruiterslijk voor zijn bedrog uitkomt. Vriend Wisscott maakte er volstrekt geen geheim van, dat hij de mensen bij de neus heeft gehad. Integendeel, had ik bijna gezegd.

— Hij is immers gehuwd?

— Ja, je moet zijn vrouw wel eens gezien hebben in Hyde Park, gezeten in een vuurrode auto, omhangen met juwelen en uitgedost als een Paasos op een kermis. De goede vrouw heeft steeds een bijzondere voorliefde gehad voor kanariegeel en grasgroen, je kunt je dus wel voorstellen, dat zij met haar vuurrode auto niet al te zeer harmonieert.

— Neen, het effect was vreselijk! zei Brand lachend. Ik ken mevrouw Wisscott niet, maar uit je beschrijving begrijp ik aanstonds, dat ik haar tijdens mijn wandelritten in het Hyde Park wel eens gezien heb. Zij maakte alle paarden aan het schrikken en trok tot op vele kilometers afstand dadelijk de aandacht. Achter het stuurwiel zaten twee prachtig aangeklede individuen, natuurlijk ook in het groen, die er uitzagen als deftige papegaalen en eigenlijk verwonderde het mij een beetje, dat er achter aan de auto geen zogenaamde „kattebak" was bevestigd, waarin een kleine negerjongen met een hoge hoed had plaats genomen.

— Ja, Charles, zo is mevrouw Wisscott, je beschrijft haar zeer nauwkeurig. Overigens is het een dame zonder een grein beschaving, maar goedhartig.

Brand had enige tijd aandachtig naar het huis gekeken en zei toen:

— Ik zou dat huis wel eens van binnen willen zien.

— Daartoe zul je spoedig in de gelegenheid zijn, mijn jongen, zei Raffles, terwijl hij zijn glas port leegdrank.

— Hoezo? Heb je een uitnodiging van Wisscott?

— Een uitnodiging? Neen, dat niet bepaald, maar ik zal er ongevraagd komen.

— Met mij?

— Ja, Charles, met jou.

— En wanneer?

— Vannacht om 1 uur.

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Raffles met grote ogen aan.

— Spreek je in ernst? vroeg hij.

— In volle ernst.

— Je had dus reeds dat plan, toen je mij hierheen bracht?

— Al sedert een paar dagen.

— En je hebt mij er niets van gezegd? zei Brand op verwijtende toon.

— Ik wilde er een kleine verrassing van maken.

— Nu, dan kun je je er op beroemen, dat zij geslaagd is. Om iemand onder het genot van een glas port mede te delen, dat hij diezelfde nacht ergens gaat inbreken...

— Een weining minder luid, beste Charles, en ook niet zulke ordinaire termen gebruiken. Het is waar, dat ik het huis van mijnheer Wisscott wens te betreden, zonder daartoe door hem te zijn uitgenodigd en op een wijze, welke onder gewone bezoekers niet gebruikelijk is. Ook denk ik zijn huis weer te verlaten met een gedeelte van het geld, dat hij met zijn kunstgummi bijeengestolen heeft — want iets anders is het natuurlijk niet, als men het goed beschouwd. Maar ik geloof, dat het een onbetekenende onderneming wordt, bijna een uitspanning, waaraan men de naam inbraak niet mag geven.

— Heb je althans je voorbereidselen goed getroffen?

— Wat een vraag! Heb je mij er ooit op kunnen betrappen, dat ik in het wilde weg tot zulk een onderneming overga? Wel komaan, een goede voorbereiding is de helft wat zeg ik, is driekwart van het werk. Ik vlei mij ook, dat ik juist daarin mij onderscheid van de gewone beroepsinbreker, die er zich mede vergenoegt, als hij enige dagen van tevoren zijn operatie-terrein gaat verkennen en in verreweg de meeste gevallen

de inrichting van het huis niet eens kent. Ik ben er echter trots op, dat ik mijn beroep meer wetenschappelijk opvat, wetenschappelijk en artistiek. Het is mogelijk, dat ik inbreek, maar ik doe het met flair, dat zal zelfs Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, mijn waarde tegenstander, mij niet kunnen tegenspreken.

— En vorm ik een onderdeel van je plan van vannacht?

— Ja, Charles. Het huis is zeer groot en je voortreffelijke oren en ogen kunnen van groot nut zijn. Met een weinig medewerking van de omstandigheden, waarop ik echter nooit reken, zoals je weet, kan de hele zaak binnen een uur zijn afgelopen.

— Maar ga je niet wat heel vroeg?

— De gewoonte in dat huis is, dat men om half twaalf naar bed gaat en de mens slaapt het vast een paar uren nadat hij zijn bed heeft opgezocht.

— Zijn er veel bedienden?

— Een geheel leger, maar die zullen wij vermijden. Zij slapen in een afgelegen gedeelte van het huis, de meesten op zolder.

— Is er een hond?

— Een poedel, die aan vervetting lijdt. Het dier is de beste maatjes met mij. Als waakhond is het dier trouwens niets waard, want het slaapt steeds in de kamer van de echtgenote van mijnheer Wisscott en zij is verzot op haar wandelende vetklomp.

— Zijn er alarm-inrichtingen?

— Mijnheer, zowel als mevrouw zijn als de dood voor ieder alarm. Zij zouden zich liever zelf in kleine stukjes laten snijden, dan uit hun slaap te worden opgeschrikt,

met de wetenschap, dat er boosdoeners in huis zijn.

— Wat zou de houding zijn van het echtpaar, verondersteld, dat wij overvallen werden?

— De vrouwelijke helft zou ongetwijfeld aanstonds in zwijm vallen, maar het is niet volstrekt ondenkbaar, dat mijnheer Wisscott nog juist de kracht zou hebben naar de bel te lopen en de bedienden te alarmeren. Neen, als er gevaar zou dreigen, dan zou het moeten komen van de zoon des huizes, de jonge Philip.

— Woont die er dan in huis?

— Ja, die is nog steeds in het leger, ik geloof met de rang van kapitein.

Brand had een bedenkelijk gezicht gefroken.

— Een kapitein, met vier expeditiejaren achter de rug? Nu, ik hoop, dat wij geen ontmoeting met hem zullen hebben, dat is alles.

— Wij zullen wat voorzichtig zijn, Charles.

— Ik vind het wel wat vreemd, dat die man zo dicht bij moeders pappot blijft. Een jongeman van zijn jaren geeft er meestal de voorkeur aan, op eigen benen te staan.

— Dat zal hij waarschijnlijk ook wel doen, hij zal wel binnenkort trouwen en het daarom de moeite niet waard achten, voor die korte tijd nog een jongezellenwoning in te richten. En nu hebben wij genoeg gepraat, Charles. Je hebt nu het terrein van onze werkzaamheden van de komende nacht gezien. Laat ons nu maar weer eens de City opzoeken, ik heb een en ander met mijn bankier te bespreken.

HOOFDSTUK II.

EEN ONAANGENAME VERRASSING

Het was omstreeks middernacht, toen Raffles en Brand gereed stonden, om zich naar het herenhuis in de Milton straat te begeven.

Beiden stonden, in onberispelijk avondtoilet gekleed, in het midden van een fraai gemeubileerde slaapkamer van een huis in de Cromwellstreet.

Zij hadden zoeven hun zijden maskers in hun zak gestoken en een aantal eigenaardig gevormde instrumenten in een kleine lederen tas, welke Brand onder zijn regenmantel zou dragen.

Bijna al die instrumenten waren ontsproten aan het brein van de Grote Onbekende en eigenhandig door hem vervaardigd in de geheime werkplaats, die zich bevond onder het tuinhuis van de tuin, die zich achter het huis uitstreckte.

Er bevonden zich daaronder boren van het taaiste staal en toch zo hard als diamant, die even gemakkelijk door ijzer zowel als hout boren, voorts een kleine cikelzaag met een papierdun blad, voorzien van uiterst fijne, scherpe tandjes, waarmede men de schoot van een slot kon doorzagen, met behulp van handkracht of van een kleine electro-motor, die gemakkelijk in de zak kon worden medegenomen en in elk huis, waar elektrische stroom beschikbaar was, kon worden gebruikt.

En verder waren daar de lopers, waarmede Raffles binnen enkele seconden de meeste sloten zonder gerucht wist te openen, scharen met platte bekken en dunne stelen, om eventuele draden door een deurreet heen door te knippen en nog enige andere eigenaardige werktuigen.

Raffles had een sigaret opgestoken en zich de hoge hoed op het hoofd gedrukt.

Hij wierp een vluchtige blik in de tot op de grond reikende spiegel, waarvóór hij

stond, verschikte nog iets aan zijn witte das, stak een gardenia in zijn knoopsgat en richtte zich tot Brand :

— Ben je gereed, Charles ?

— Ik ben tot je dienst !

— Toch niet zenuwachtig, hoop ik ?

— Je weet wel, Edward, dat ik mijn zenuwachtigheid bij deze gevaarlijke ondernemingen, waarbij wij de wet en de instellingen der mensen tarten, nooit geheel en al meester ben, en ook wel nimmer zal worden ! Maar kalm, dat ben ik wel.

— Op weg dan maar, hernam Raffles, die blijkbaar zelf hoegenaamd geen last van zijn zenuwen had, maar zacht vóór zich heen een operette-wijsje floot !

Charles Brand verliet het vertrek, Raffles doofde het licht en de beide mannen liepen zacht, teneinde de bedienden niet te storen, door de vestibule en een brede gang naar de achterkant van het huis, vanwaar zij een grote tuin bereikten.

Door een kleine tuinpoort, waarvan alleen Raffles en Brand een sleutel hadden, die paste op het ingewikkeld slot, bereikten zij een volkomen verlaten zijstraat.

Na een snelle blik om zich heen te hebben geslagen, traden zij uit de schaduw van de tuinmuur en begaven zij zich, zonder zich te overhaasten, naar de Cromwell straat.

Het was een prachtige nacht, hoewel de maan niet aan de hemel stond.

— Een voortreffelijke nacht voor uitspanningen van deze aard, zei Raffles, zacht voor zich heen lachend. Ik kan niet anders zeggen of ik hou van de maan, maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarin haar aanwezigheid niet gewenst is.

— Zullen wij lopen ?

— Ja, daar had ik op gerekend. Er is niets zo goed als een lange wandeling om iemands

gedachten te verruimen en zijn hersens helder te maken.

En zo gingen de beide vrienden de wandeling aan naar de Milton street, eerst door de straten van de City, waar het nog zeer druk was, vervolgens door de deftige wijken van het West End, waar het aantal voorbijgangers reeds veel verminderd was.

Het sloeg juist één uur op een naburige kerkklok, toen de twee mannen, die onderweg slechts weinig gesproken hadden, het begin van de Milton street bereikten.

Hier waren op dit uur van de nacht nog slechts weinig voorbijgangers, die alle gehaast waren om hun woningen op te zoeken.

Langzaam liepen Raffles en Brand verder.

— Hoe zullen wij binnenkomen? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Door over het lage hek van de voortuin te springen. Wij zijn dan onmiddellijk onder hoge bomen en achter struken verborgen, zodat wij niet langer zichtbaar zullen zijn van de straat.

— Maar de voordeur zal toch wel goed te zien zijn?

— Dat is zij ook en daar houden wij ons dan ook niet mee op. Er is een zijdeur, die eveneens op de tuin uitkomt en waar wij al zeer gemakkelijk kunnen binnentreden.

Er werd nu geen woord meer gewisseld, totdat Raffles en Brand op een honderd meter afstand van het grote herenhuis waren gekomen.

Maar plotseling greep de Grote Onbekende zijn vriend bij de arm en stond stil.

— Wat is er? vroeg deze ongerust.

— Wat er is? Kijk maar eens naar het huis van Wisscott!

Brand richtte zijn blik in de aangeduide richting en slaakte een lichte kreet van verbazing. Daar was wel reden toe, want in plaats van in volle duisternis gedompeld te zijn, straalde het huis van licht.

Langzaam liepen de beide mannen voort, totdat zij bijna vlak tegenover het grote huis stonden.

Zij hadden goed gezien — bijna alle vensters op de eerste verdieping van de voorgevel waren helder verlicht en bovendien nog enige op het tweede.

— Het lijkt waarlijk wel of er een partij wordt gegeven, zei Brand fluisterend.

— Het lijkt er op? herhaalde Raffles tussen de tanden. Natuurlijk is het zo.

— Wat zou er dan te doen zijn?

— Dat zal ik je zeggen, Charles. Ik ben een ezel. Ik pochte vannmiddag op mijn goede voorbereidselen en ik blijf een ijdeltuit te zijn geweest. Ik heb je zelf gezegd, dat de jonge kapitein trouwplannen had. Het is heel eenvoudig; hij viert vandaag zijn verlovingsfeest, of ik wil Baxter heten.

— Dat zou al heel ongelukkig treffen, Edward. Wij moeten dan onze onderneming tot morgen uitstellen.

— Maar daar heb ik geen zin in, zei Raffles toornig. Voor morgen heb ik andere plannen. Ik wilde dit nu juist vannacht hebben klaargespeeld.

— Dat is onzin. Je ziet wel dat het onmogelijk is. Je kunt toch moeilijk binnendringen in een huis waar misschien een paar honderd gasten bijeen zijn, waar waarschijnlijk nog enige uren zal gedanst worden en waar men in ieder geval klaar wakker is. Je kunt er toch moeilijk op rekenen, dat het gehele gezelschap reeds zo diep in het glas heeft gekeken, dat ze je bedaald naar de brandkast vergezellen, om daar toe te zien hoe je die openbreekt.

— Neen, daarmee mag ik natuurlijk niet op rekenen, hernam Raffles ondanks zich zelf glimlachend, maar wij zijn beiden in rok, de Wisscotts staan bekend als zeer gastvrij, ik zie niet in, waarom wij niet eenvoudig naar binnen kunnen gaan.

— Maar niemand kent je daar.

— Wat zou dat?

— De bedienden zullen je misschien niet eens toelaten.

— O, daarvoor hoef je niet bezorgd te zijn. De bedienden weten natuurlijk volstrekt niet, wie tot de uitgenodigden behoren.

— Maar het heeft geen doel, Edward. Wij zullen immers toch niets kunnen uitrichten.

— Dat valt nog te bezien. Misschien doet zich wel een gunstige gelegenheid voor. In ieder geval verliezen wij er niet bij, als we eens een kijkje gaan nemen.

En met deze woorden trad Raffles toe op het tuinhek, door Brand gevolgd, die wel begreep, dat de Grote Onbekende toch niet van zijn plan zou zijn af te brengen.

Maar plotseling stond Brand stil en trok Raffles bij de arm.

— De tas met onze werktuigen?

— Welnu, wat zou dat? Zij is immers goed gesloten, zij ziet er uit als een valies. Je geeft haar voorlopig af in de vestiaire, wij zijn goede vrienden, die het jeugdige paar nog even komen gelukwensen, voor we met de nachttrein naar Manchester gaan. Heb je nog tegenwerpingen?

— Ik zwijg al, Edward.

De twee mannen waren nu het hek dicht genaderd, toen de aandacht van Raffles getrokken werd door een gedaante, die in de schaduw van een zware boom, niet ver van het hek, onbewegelijk op iets of iemand scheen te wachten.

Naar de vorm der gedaante te oordelen was het een gestalte van een vrouw en blijkbaar nog een jonge.

Toen Raffles het hek binnentrad en nog een vluchtige blik op de gedaante wierp, kon hij even een bleek vrouwengelaat onderscheiden, waarin twee zwarte ogen fonkelden.

Toen was alles weer in de schaduw verdwenen.

De twee mannen liepen, zonder zich te haasten, over het brede pad, dat helder beschenen werd door het electrisch licht, hetwelk uit de brede vestibule van het herenhuis straalde, waarvan de buitendeur openstond, als om van de gastvrijheid daarbinnen te getuigen en traden binnen.

Zoals zij wel hadden kunnen verwachten, bevond er zich een half dozijn bedienden in de hall.

Eén hunner kwam haastig op hen af en ontdeed hen van hun overjassen, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

Het was duidelijk, dat de man hen voor vrienden des huizes of van de zoon aanzag, die nog laat hun opwachting kwamen maken.

Trouwens kon men het eigenlijk nog niet laat noemen, daar het dansen zeker tot vroeg in de ochtend zou voortduren.

Raffles en Brand zagen toe, dat hun overgoed en het kostbare valies veilig en wel in de vestiaire werden opgeborgen en bestegen toen de gebeeldhouwde brede trap, die naar de eerste verdieping leidde, waar het feest in volle gang was.

Boven aan de trap wachtte hen een lijvige butler op en nu deed zich de eerste kleine moeilijkheid voor: de man vroeg hun beleefd naar hun naam!

Maar Raffles redde er zich met zijn gewone beminnelijke onverschilligheid uit.

— Gij zoudt ons willen aandienen, goede vriend? vroeg hij glimlachend. Neen, neen, daardoor zoudt gij onze kleine verrassing bederven! Wij zijn oude, trouwe vrienden van kapitein Wisscott, die hij in lange jaren niet gezien heeft en wij zouden hem gaarne overvallen, ziet gij?

En terwijl hij deze woorden sprak, drukte Raffles de butler glimlachend een halve sovereyn in de hand, welke de waardige man met een diepe buiging opstak.

En zo konden Raffles en Brand de grote danszaal, waar zich op het ogenblik een 300-tal gasten bevonden, binnentreden, zonder dat er al te veel notitie van hen werd genomen.

Men was juist bezig met een wals en daarbij scheen iedereen zijn aandacht te bepalen.

De twee vrienden wachtten er zich natuurlijk wel voor, de heer des huizes, zijn echtgenote of Philip Wisscott te gaan begroeten, daar geen van hen met hen bekend was en het waarschijnlijk verwondering gebaard zou hebben, zelfs in het gastvrije Londen, dat twee heren zich, zonder daartoe uitgenodigd te zijn, kwamen aanmelden, althans bij een dergelijk familiefeest.

Een vluchtige blik, welke zij om zich heen sloegen, overtuigde hen er van, dat de zaal was ingericht met waarlijk overdadige weelde.

Het verguldsel en het marmer waren niet gespaard, evenmin als het fluweel en van de rijkbeschilderde zoldering hingen drie electrische, kristallen kronen af, die een verblindend licht verspreidden.

Zonder zich al te lang in de zaal op te houden, traden Raffles en Brand aanstonds een aangrenzend vertrek binnen, slechts door een portière van de feestzaal gescheiden en waar een koud buffet was aangericht voor degenen, die niet aan het souper hadden deelgenomen, hetwelk juist afgelopen scheen te zijn.

Er liepen slechts enkele bedienden heen en weer, maar voor het overige was deze zaal verlaten.

Raffles en Brand wandelden rustig naar het buffet, hetwelk voorzien bleek te zijn van alles, wat zelfs de meest verwende smulpaap zich kon wensen en voorzagen zich

van het een en ander om de inwendige mens te versterken.

Van hun plaats bij het buffet af konden zij door een andere deur, dan waardoor zij waren binnengekomen, een derde zaal zien, waar een aantal tafeltjes stonden en waar druk gespeeld werd door de ouderen, voor wie het dansen geen aantrekkelijkheid meer had.

Nadat zij een paar sandwiches gebruikt hadden, zonder dat er in het minst acht op hen werd geslagen, zei Raffles zacht:

— Wij zijn hier nu toch, wij konden wel ergens een kijkje gaan nemen, als je het goed vindt.

— Nu? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? In zulk groot huis kan men gemakkelijk verdwalen! Stel je overigens gerust, wij zullen op deze verdieping blijven.

— Maar waartoe dient het? Wij kunnen toch niets ondernemen!

— Zeg dat niet te haastig, ik heb voor de zekerheid een paar lopers in mijn zak gestoken.

— Onverbeterlijk, bromde Brand voor zich heen. Ik geloof dat hij in staat zou zijn, onder de ogen van onze geëerbiedigde koning het diamanten halssnoer van de koningin buit te maken.

Raffles had reeds zijn plaats verlaten en slenterde langzaam naar de feestzaal, zodat Brand niets anders overbleef, dan hem op de voet te volgen, daar hij hem in geen geval in de steek wilde laten.

Ook de speelzaal bleek weer met een ander vertrek in verbinding te staan, namelijk de billardkamer, die ook helder verlicht was, maar waar zich op dat ogenblik niemand bevond.

— Het schijnt wel, dat alle vertrekken hier in elkander lopen, zei Brand. A propos, willen wij soms een partijtje maken?

Raffles stond stil om Brand over zijn schouder heen, spottend aan te kijken.

— Ik begrijp het wel, zei hij meesmuilend. Het is je minder om de partij billard te doen, dan om mij van mijn voornemen af te houden! Kom er maar recht voor uit! Ik zal echter zo vrij zijn mij niet te storen aan je vingerwijzing en mijn wandeling voortzetten.

— Maar wij zullen werkelijk verdwalen! hernam Brand dringend. Ik zie hier al drie deuren.

— Met inbegrip van de deur, waardoor wij zijn binnengekomen, merkte Raffles onverstaanbaar op. Er blijven er dus maar twee over. De ene leidt naar de rookkamer van de jonge Philip en de andere komt uit op de gang en daar wij op de gang niets te maken hebben voorlopig en wij vanuit de rookkamer weer andere vertrekken kunnen bereiken, zo zullen wij dat vertrek maar eens gaan opzoeken, altijd wanneer je er niets tegen hebt!

— Ik heb er letterlijk alles op tegen, Edward, maar het zou mij toch niets baten of ik je dat alles opsomde, je zou er waarschijnlijk toch geen acht op slaan! hernam Brand op klagende toon.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, mijn jongen. Wees nu niet zo kinderachtig en kom mede. Wij hebben werkelijk niets te vrezen.

En met deze woorden ging Raffles kalm verder, met de handen in de zakken en als iemand die zich volkomen thuis voelt.

De twee mannen traden de rookkamer binnen, die met evenveel pracht was ingericht als de andere vertrekken, welke zij zoeven verlaten hadden.

De wanden, met goudleer bespannen, waren tot op manshoogte met sandelhout beschooten, op de vloer lag een prachtig Smyrna tapijt en stonden gemakkelijke rustbanken en clubfauteuils.

Voor de beide ramen hing een zwaar fluweel gordijn en in de hoek stond een ebenhouten kastje, met ivoor ingelegd en prachtig besneden, waarin zich waarschijnlijk de rookbenodigdheden van de zoon des huizes bevonden.

Een zeer fraai wapenrek, boven de open haard, trok aanstonds de aandacht van Raffles, die een hartstochtelijk liefhebber en kenner van oude wapenen was.

Zonder op het benauwde gezicht van Charles Brand te letten, trad hij er op toe en bewonderde de fraaie Turkse sabels met hun geblauwde klingen ingelegd met fijn goud, de Cyrcaastische dolken met hun ivoren grepen, die kunstig met edelgesteenten waren ingelegd, de lange Arabische geweren, waarvan de zonderling gevormde kolven met paarlemoer waren ingelegd, de ouderwetse ruiterspistolen, die met zilver beslagen waren

en de andere wapens die het rek versierden.

Het vertrek was op dit oogenblik vrij spaarzaam verlicht door een enkele electriche lamp in de vorm van een Arabische lantaarn, uit koper gedreven en met gekleurde ruitjes, waardoor het licht getemperd werd.

Na enige oogenblikken trok Brand Raffles aan de arm en zei op zachte toon :

— Wij moesten nu maar verder gaan, dunkt mij ! Als men ons hier overvalt, zitten wij als ratten in de val gevangen !

— Je vrees is werkelijk overdreven, Charles, zei Raffles enigszins ongeduldig. Ten eerste heeft deze kamer nog een tweede uitgang, zoals je ziet en ten tweede hebben wij ieder onze revolver in de zak en ten derde is het al heel onwaarschijnlijk, dat men ons aanstonds herkent als John Raffles en zijn trouwe bondgenoot, die hier eens een kijkje komen nemen om hun slag te slaan.

— Stil toch ! Als men ons hoorde ! Je praat luid genoeg om iemand, hiernaast, gelegenheid te geven ons te verstaan !

Raffles haalde de schouders op.

— Je bent zenuwachtig, dat is alles. Maar

om je genoeg te doen zullen wij maar weer verder gaan; hiernaast is de particuliere werkkamer van onze jeugdige vriend Philip — daar staat een groot bureau — wie weet, is het geluk ons gunstig en valt daar iets te halen !

Raffles en Brand wendden zich naar de deur, maar eensklaps bleef de jonge man stokstijf stilstaan, terwijl hij Raffles krampachtig met de pols greep.

— Wat is er nu weer ? vroeg Raffles geprikkeld. Je hebt waarschijnlijk deze avond iets van een zuigeling ! Maar man, je ziet er uit alsof je wonder wat gezien hebt, spoken of iets dergelijks !

Charles gaf geen antwoord, maar hij legde de vinger op de lippen, keek Raffles strak aan en wees toen met uitgestrekte vinger naar het gordijn voor een der ramen.

Raffles volgde de richting van zijn blik en aanstonds begreep hij, waarom de jonge man niets zei en zoeven zo geschrokken was.

Onder het gordijn kwamen twee voeten uitsteken.

HOOFDSTUK III.

DE VROUW IN HET SPEL

Een oogenblik stonden de beide mannen als uit brons gegoten, midden in het vertrek stil en staarden naar de twee voeten, die duidelijk zichtbaar waren onder het bronskleurige, fluwelen gordijn.

Het waren zeer kleine voeten en klaarblijkelijk behoorden zij toe aan een vrouw.

Een oogenblik meende Raffles, dat er op die plek misschien een paar damesmuiltjes stonden, maar toen hij duidelijk gezien had, dat een der voeten bewoog, kon hij niet meer twifelen.

Hij bedacht zich geen oogenblik en ver-

loor ook volstrekt zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Op de natuurlijkste toon van de wereld, zei hij :

— Ik geef je in overweging, beste Charles, je eens onder dokters handen te stellen. Een koud waterkuur moet, dunkt mij, wonderen verrichten.

Onder het spreken had hij onmerkbaar naar de schakelaar van het electriche licht gewenkt en Brand begreep aanstonds wat hij te doen had.

Terwijl Raffles ongemerkt naar het gordijn toeschoof, met de revolver in de rechterhand, trad de jonge man op de schakelaar toe en juist toen Raffles het gordijn openrukte, straalde het vertrek van licht.

Er liet zich een onderdrukte kreet van schrik en woede horen.

Hij werd geslaakt door een nog jonge vrouw, die ondanks haar bleekheid, schoon genoemd zou kunnen worden, als haar gelaat niet verwrongen was geweest door haat en wraakzucht.

Zij droeg een bevallig avondtoilet, gedeeltelijk verborgen door een sortie, met bont afgezet.

De vrouw had ravenzwart haar en glanzende grote ogen.

In de rechterhand hield zij een voorwerp geklemd, dat zij trachtte te verbergen, terwijl zij Raffles met verschrikte ogen aanstaarde.

Maar deze had snel als de gedachte haar blanke pols gevat en met een vlugge beweging de kleine spitse dolk uit haar hand gewrongen, waarvan het lemmet glinsterde in het licht van de elektrische kroon.

Toen trok hij haar langzaam uit de venster nis te voorschijn, bekeek haar van het hoofd tot de voeten, liet de revolver weer in zijn zak glijden en zei langzaam :

— Dit is een zeer eigenaardige ontmoeting, Madame ! Ik moet wel veronderstellen, dat gij alles gehoord hebt, wat wij zoeven besproken hebben ?

De jonge vrouw knikte zwiingend, terwijl zij haar blikken schuw van de een naar de ander liet dwalen.

— Wel, dat zou onder zekere omstandigheden zeer onaangename gevolgen voor u kunnen hebben, vervolgde Raffles. Het is een groot geluk, dat wij uw kleine voetjes onder het gordijn zagen uitsteken en ons aldus een minder aangename verrassing bespaard hebben !

— Laat mij gaan, mijnheer, wat ik u bidden mag ! zei de jonge vrouw, op smekende toon, nauwelijks verstaanbaar.

— U laten gaan ? Op gevaar af, dat gij aanstonds het gehele huis alarmeert ? Wie waarborgt ons dat gij werkelijk onmiddellijk het huis zult verlaten ?

— Ik zweer het u, dat ik u niet zal verraden !

Raffles keek haar een ogenblik scherp aan en hernam toen :

— Ik wil u geloven. Ik meen trouwens, dat dit niet verstandig van u zou zijn, want naar mij dunkt, hebt gij alle redenen om u verborgen te houden ! Wilt gij eens zeggen wat het doel van uw komst hier en van die spitse dolk is ?

De jonge vrouw antwoordde niet, maar wrong met een gebaar van wanhoop haar kleine handen.

— Kom, ik geloof, dat ik u wat op weg moet helpen, ging Raffles voort. Ik weet nu zeker, dat ik u zoeven aan het hek heb gezien en toen kwamen uw trekken, hoe kort ik ze ook zag, mij reeds enigszins bekend voor. Ik herinnerde ze mij van enige foto's in de gellustreerde bladen, in verband met een voorval in een onzer havensteden op de Oostkust ! Vergis ik mij ?

De jonge vrouw smoorde een snik en knikte toen bevestigend.

— Gij zijt dus Adèle Bianci, de eertijds zo bekende operette-zangeres ?

— Ontkennen zou mij niet baten, die ben ik ! antwoordde de kunstenaress op doffe toon.

Toen hief zij plotseling met een ruk het zwartgelokte, bleke hoofd op en vervolgde op woeste toon :

— Ik heb zoeven uw geheim afgeluisterd, zonder mijn wil, ik weet nu wie gij zijt. Gij kunt mij thans niet verraden, zonder u zelf in het verderf te storten. Gij moogt het dus weten — ik kwam hier om hem te doden.

Charles Brand deinsde bij het horen van deze vreselijke woorden achteruit, maar Raffles gelaat behield dezelfde koele hooghartige uitdrukking.

— Gij hadt dus redenen om u te wreken ? vroeg hij.

— Duizend redenen ! barstte zij uit. Hij heeft mij op een laaghartige wijze behandeld en toch heb ik hem alles gegeven, wat ik te geven had : mijn jeugd en mijn schoonheid, zelfs een deel van mijn spaarpenningen heb ik hem geofferd in de tijd, toen zijn vader nog maar een kleine winkelier was en hij zelf aan niets anders dacht dan aan spelen met zijn kameraden in de Club. Ik weet wel, dat ik mij toen in Hull belachelijk heb gemaakt, door hem na te reizen, want in dat bijzonder geval trof hem

geen schuld, maar daarvóór en daarna. Hij behandelde mij alsof ik zijn slavine was, ofschoon hij gezworen had mij te zullen trouwen! Mijn vader was Italiaan, mijnheer en misschien heb ik van hem mijn hartstochtelijke aard geërfd. Misschien was alles niet tot dit uiterste gekomen, als hij zich als een gentleman had weten te gedragen, maar de lafaard zond mij eigenhandig een verlovingskaart thuis, toen hij met een ander meisje geëngageerd raakte en, wat nog erger was, gisteren lachte hij mij, in gezelschap van een paar vrienden, minachtend uit, toen ik hem in een groot, druk bezocht hotel ontmoette! En dat was de man, wien ik alles ten offer had gebracht, want ik zweer u, dat ik, vóór ik hem kende, mijzelf nimmer iets te verwijten heb gehad. Dat was teveel, ik zag een rode nevel voor mijn ogen, toen hij mij zo behandelde, ik herinnerde mij die Italiaanse vendetta en ik zwoer mij te zullen wreken.

— Ik kan uw gevoelens zeer goed begrijpen, misschien tot op een zekere hoogte zelfs billijken, zei Raffles op zachte toon. En toch zoudt gij verkeerd hebben gedaan, want zulk een man is het niet waard, dat men om hem zijn verder leven ongelukkig is. Ik betwijfel of enige rechter ter wereld — althans in ons land — verzachtende omstandigheden zou hebben doen gelden.

— Dat betwijfel ik ook, mijnheer, liet eensklaps een scherpe stem zich horen.

De drie personen, die in het vertrek waren, wendden hun hoofden tegelijkertijd naar de deur, die met de billardkamer in verbinding stond.

Op de drempel was een jonge man verschenen en Raffles herkende hem aanstonds, het was Philip Wisscott. Zijn gebruid gelaat had op dit ogenblik een onaangename uitdrukking en hij speelde zenuwachtig met het koord van zijn monocle.

Hij liet zijn blikken beurtelings van de een naar de ander dwalen en vervolgde, toen hij langzaam het vertrek binnentrad:

— Gij moet het mij niet ten kwade dulden, dat ik een klein gedeelte van uw gesprek vernomen heb — gij spraakt waarlijk luid genoeg, Madame! zo wendde hij zich met dezelfde onaangename glimlach op zijn gelaat tot zijn voormalige minnares.

Daarop gleed zijn blik naar de scherpe dolk, die nog steeds op het kleine rooktafeltje lag.

Hij verbleekte enigszins, beet zich op de lippen en vervolgde:

— Dat is dus het wapen, waarmede gij mij hadt willen treffen?

De jonge vrouw wierp hem een blik vol haat toe, maar antwoordde niet.

Nu wendde Philip Wisscott zich langzaam tot Raffles en vroeg met een wantrouwende klank in zijn stem:

— Gij moet mij de vraag ten goede houden, mijnheer, maar ik zou graag willen weten, wie gij zijt en hoe ge hier komt! Voor zover ik weet, behoort gij niet tot mijn vrienden, evenmin als gindse heer! En ik kan mij ook niet herinneren, u ooit onder de vrienden van mijn vader te hebben gezien!

— Dat is wel mogelijk, mijnheer, ik ben nooit rubberfabrikant geweest, antwoordde Raffles kalm, maar zonder een zweem van hatelijkheid in zijn stem.

Maar in het gelaat van de jonge man steeg een vlamdend rood op en toornig riep hij uit:

— Zoudt gij dan 'zo goed willen zijn mij te zeggen, in welke hoedanigheid gij in ons huis komt? Hebt gij een uitnodiging ontvangen?

— Neen, mijn waarde heer, ik heb mij zelf uitgenodigd, zei Raffles kalm, terwijl hij zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn haalde en een sigaret opstak.

Philip Wisscott deed met gebalde vuisten een stap naar voren, terwijl zijn wenkbrauwen zich dreigend fronsten en zei toen, terwijl hij met moeite zijn toorn bedwong:

— Als dit een grap moet verbeelden, mijnheer, dan is zij van zeer slecht alloot! Ver-rassingen als welke gij hier bedacht hebt, vallen geenszins in mijn smaak. Uit het gedeelte van het gesprek, hetwelk ik, mijns ondanks, heb afgeluisterd, blijkt mij, dat gij in ieder geval deze dame niet kent en dat doet mij genoegen voor u, want ik zal genoodzaakt zijn de politie te telefoneren, opdat die haar zal kunnen arresteren! En van de politie gesproken, wie weet blijkt het nog, dat zij hier ook nog iets anders te doen heeft!

En met deze woorden trad de jonge man

op zijn schrijftafel toe, om het telefoontoestel ter hand te nemen.

Maar Raffles was vlugger!

Zonder een stap terzijde te doen, had hij vliegensvlug een zijner instrumenten te voorschijn gehaald en met een enkele beweging het snoer doorgesneden.

Philip Wisscott slaakte een doffe kreet van woede en vroeg met gesmoorde stem:

— Wat moet dat betekenen?

— Dat moet betekenen, mijnheer Wisscott Junior, dat ik er op sta, dat gij deze vrouw niet verder ongelukkig maakt! Ik weet wat er geschied is, ik weet ook wat zij voornemens was, ik keur dat ten sterkste af, dat kunt gij geloven, maar ik neem in aanmerking, dat zij aan haar plan zelfs geen begin van uitvoering heeft kunnen geven, zoals de heren rechters dat noemen! Het is waar, dat het opzet bij haar bestond en als wij zouden moeten getuigen, mijn vriend en ik, dan vrees ik, dat zij voor vele jaren de gevangenis zou ingaan, zonder dat er van uw kostbaar bloed ook maar een druppel geplengd zou zijn! Welnu, dat vind ik onrechtvaardig! Hoe gij er over denkt, laat mij volkomen onverschillig. Maar deze vrouw zal vrij uit dit huis verlaten, als ik er iets aan doen kan!

De jonge vrouw wilde de hand van Raffles grijpen, maar hij wees haar met een snel gebaar terug en zei kortaf:

— Gij zijt mij volstrekt geen dank verschuldigd. Verlaat dit huis, denk niet meer aan deze man, die u niet waardig is, al zijt gij slechts een toneelartiste en al is hij kapitein van ons leger en de zoon van een rijk man, verlaat als het kan ons land en begin een nieuw leven! Gij zijt nog jong, gij hebt ongetwijfeld talent, het leven kan nog mooi voor u worden.

De jonge vrouw keek Raffles met een blik vol innige dankbaarheid aan en zei op zachte toon:

— Gij hebt gelijk, ik was waanzinnig, gij hebt mij de ogen geopend! Ik dank u!

Daarop wierp zij haar vroegere minnaar een vernietigende blik toe, vol koude verachting en het volgende ogenblik had zij snel het vertrek verlaten.

Een ogenblik bleef het doodstil in de kamer, waar nog de zwakke geur hing van het parfum der jonge vrouw.

Philip Wisscott had met samengeknepen lippen, terwijl de aderen op zijn voorhoofd van toorn gezwollen waren, het korte tooneeltje gadegeslagen.

Nu wendde hij zich eensklaps weer tot de twee vreemdelingen en vroeg met een stem, hees van drift:

— Nu zult ge mij zeker toch eindelijk wel eens willen zeggen, met welk recht ge u met mijn zaken bemoeit?

— Met het recht van een man van eer, die het voor een vrouw opneemt, ook al had die vrouw zich laten verleiden tot het bedrijven van wat onder alle omstandigheden een misdaad blijkt.

— En wilt gij mij zeggen, wat ge hier komt doen? vervolgde de jonge man, wit van woede.

— Welzeker, mijn waarde, daarvan maak ik volstrekt geen geheim! antwoordde Raffles glimlachend. Ik wou slechts een weinig inbreken.

Philip Wisscott deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen, zijn gelaat kreeg een vale tint en met gesmoorde stem riep hij:

— Moet dat een aardigheid verbeelden?

— Het is volkomen ernst, jongeman! antwoordde Raffles, steeds met dezelfde glimlach op de lippen, terwijl hij een dikke rookwolk uit zijn sigaret blies.

Philip Wisscott staarde Raffles enige seconden aan, blijkbaar in de veronderstelling dat hij met een krankzinnige te doen had, monsterde een ogenblik zijn kleding en ijde toen naar de bel, die op het blad van zijn schrijftafel was bevestigd.

Maar al weer was hij een onderdeel van een seconde te langzaam geweest.

Raffles greep bijtijds zijn pols en trok zijn hand weg.

Philip Wisscott wilde schreeuwen, maar ook dat had Raffles voorzien.

Nog vóór de jonge man zijn mond goed en wel geopend had, duwde Raffles er zijn tot een prop gefrommelde zijden doek in, welke hij uit de zak van zijn rok had getrokken, greep de nog vrije hand van zijn tegenstander en een ondeelbaar ogenblik later was de jonge man machteloos gemaakt.

Raffles en Brand hadden hem vastgebonden in zijn bureaustool, die vóór zijn schrijftafel stond, zo, dat hij slechts een zijner handen kon bewegen.

Raffles, die onder dit alles geen seconde zijn kalmte had verloren, klopte was as van de revers van zijn rok, nam tegenover de geknevelde millionairszoon plaats, sloeg zijn blanke handen om een zijner knieën en begon:

— Dat was daar werkelijk een zeer onaangenaam incident. Gij moet de schuld echter niet aan mij wijten. Ik verzeker u, dat ik dergelijke handtastelijkheden liefst zoveel mogelijk vermijd, maar in dat geval waren zij volstrekt noodzakelijk. En laat ons nu eens met elkander praten!

Raffles deed opnieuw een haal aan zijn sigaret en vervolgde:

— Gij kunt op dit ogenblik niet schreeuwen, tot ons geluk. De doek in uw mond zou u dat beletten. Gij kunt slechts één hand bewegen, maar dat is ruim voldoende — waarom, dat zult gij aanstonds wel bemerken. Een der beide deuren is op slot gedraaid en het zal moeilijk zijn, ons te overvallen, voor het geval uw lieve bruid u op een gegeven ogenblik mocht missen. Wij beiden zijn overigens gewapend en nu kunnen wij dus rustig eens met elkander babbelen!

Brand, die tot dusverre een zwijgende getuige van het toneel was geweest, hetwelk zich zoeven had afgespeeld, keek verwonderd naar Raffles en vroeg zich vruchteloos en met een zekere ongerustheid af, waartoe dit alles moest leiden.

Als het van hem had afgehangen, dan waren Raffles en hij aanstonds verdwenen, zonder zich verder om de verloofde zoon des huizes te bekommeren.

Maar Raffles scheen andere plannen te hebben, dat was duidelijk aan de blik in zijn koele grijze ogen te zien!

Die zonderlinge man bleek in het geheel niet het dreigende gevaar te zien en zat daar even rustig als bevond hij zich in een vertrek van zijn eigen huis!

Maar spoedig zou het Brand blijken, welke de plannen van zijn vriend waren!

Raffles had even zwijgend met de ring aan zijn vinger gespeeld en vervolgde nu, terwijl hij zijn gevangene een scherpe blik toewierp:

— Als gij mijn eerlijke mening wilt weten, mijnheer Wisscott, dan hebt gij u in deze zaak niet al te ridderlijk gedragen! Ik kan mij desnoods voorstellen, dat een

jonge man van uw stand met een toneel-artiste flirt, maar dat hij haar dan behandelt, zoals gij het die jonge vrouw gedaan hebt, die zoeven is heengegaan en die gij ten overvloede in handen van de politie wilde overleveren, ofschoon zij u oprecht had lief gehad, dat is iets wat mijn begrip als gentleman te boven gaat! Maar alles wel beschouwd, zijn het mijn zaken niet! Wat ik u nu ga zeggen betreft mij echter zeer persoonlijk en ik verzoek u zeer aandachtig naar mij te willen luisteren!

Raffles wachtte opnieuw even om een haal aan zijn sigaret te doen, stond toen op, liep om de schrijftafel heen, opende een der laden, zocht even en haalde toen een chequeboekje te voorschijn, hetwelk hij voor de jonge man op het blad van de schrijftafel wierp.

— Het is een soort instinct van mij, hetwelk mij aanstonds deze aardige boekjes in vreemde bureaux doet vinden, hernam hij glimlachend. Het uwe is nog nieuw en blijkbaar nog niet al te dikwijls gebruikt. Ik leg het nu geopend voor u neder, doop de pen in de inkt, geef haar u in de vrije rechterhand en verzoek u thans met de vereiste beleefdheid maar nadrukkelijk, mij hier aanstonds een cheque ten bedrag van 10.000 pond sterling te willen tekenen.

Als de jonge Wisscott niet gekneveld geweest was, zou hij ongetwijfeld een luide schreeuw van verontwaardiging en ontzetting hebben gegeven, want zijn gelaat verbleekte en vertrok krampachtig door de inspanning om geluid te geven.

Hij wierp Raffles een blik van machteloze woede toe en schudde toen ontkennend het hoofd.

Maar Raffles was er niet de man naar om zich door een enkele weigering uit het veld te laten slaan.

Hij zei glimlachend:

— Gij vindt het bedrag misschien een weinig hoog? Komaan, voor u is het slechts een bagatel! Uw vader is multi-millionair en hij zal niet nalaten u dit onnozel bedrag weer ter hand te stellen en dit bij uw bankier te deponeren. En gij zult wel zo verstandig zijn om niet te weigeren, want ik heb verscheidene middelen om u te dwingen, dat weet ge wel!

Als toevallig gleed de blik van Raffles, terwijl hij deze woorden zei, naar de fraaie

revolver, welke hij weer uit zijn zak had genomen en haar nu en dan in de hoogte wierp, om haar behendig weer op te vangen.

— Ik geef u dertig seconden, dat is ruimschoots voldoende om uw handtekening te plaatsen en om even na te denken over uw toestand.

Raffles hield op, om de jonge man een blik toe te werpen, die aan duidelijkheid niets te wensen liet.

Philip Wisscott was een man, wien het niet aan gezond verstand ontbrak en hij deed wat ieder ander in zijn plaats waarschijnlijk ook had gedaan, hij tekende.

Maar terwijl hij dit deed verscheen er een uitdrukking op zijn gelaat, welke hij trachtte te verbergen, door zijn hoofd zo diep mogelijk voorover te buigen.

En toch scheen Raffles te begrijpen, wat er in de jonge man omging!

Een zonderlinge glimlach speelde om zijn lippen, terwijl hij met gekruiste armen neerkeek op de millionairzoon, die daar met een enkele perjekras een burgermansfortuin in andere handen deed overgaan.

Zodra de handtekening gezet was, nam Raffles het chequeboek weg, scheurde er de kostbare cheque uit, vergeleek de handtekening met die van een paar beëindigde brieven, welke hij op het tafelblad zag liggen, knikte goedkeurend, vouwde het papiertje op en borg het weg.

— Nu zouden wij verder niets meer met elkander te bespreken hebben, mijn waarde heer Wisscott, zo vervolgde hij rustig, ware het niet, dat ik nog enige voorzorgsmaatregelen moet nemen. Gij ziet mij met boze ogen aan, omdat gij begrijpt, dat ik geraden heb, wat er in u omging zoeven! Natuurlijk was uw redenering als volgt: de man, die mij dit geld afdwingt, kan onmogelijk zijn cheque nog hedennacht gaan innen; hij moet wachten tot morgenochtend negen uur, want dan pas wordt de bank van Jamesson & Weightcock geopend, men zal mij echter over hoogstens een half uur vinden en ik zal gelegenheid te over hebben, mijn bankiers te waarschuwen, opdat zij de cheque niet uitbetalen, ja, ja, ik kan wel aan uw gelaat zien, dat ik goed geraden heb. Dit doet me leed, mijnheer Wisscott, want ik moet er uit afleiden, dat gij mij voor een domoor aanziet! Gij hebt dus werkelijk geloofd met een beginner in het vak te doen

te hebben? Nu, gij hebt u vergist, dat is alles wat ik er van kan zeggen!

Met deze woorden stak Raffles de hand in zijn vestzakje, haalde er een klein étal uit, opende dit en nam er een eigenaardig gevormd, zeer klein en fijn gepunt spuitje uit.

En nog vóór Philip Wisscott goed en wel wist wat er met hem geschiedde, was de Grote Onbekende op hem toegetreden, had snel zijn rechterhand gevat en er een haast onmerkbaar prikje met de injectie-naald in gegeven.

Hij bergde het instrument met dezelfde kalmte weer op, knikte Wisscott vriendelijk, ja, bijna vaderlijk toe en hernam:

— Over vijf minuten, mijn waarde heer, zult gij bewusteloos zijn. Gij moet u echter volstrekt niet ongerust maken, want het heeft werkelijk niet te betekenen. Ik kan u zelfs voorspellen, dat gij zeer aangename dromen zult hebben gedurende de tijd uwer bewusteloosheid, evenals dit met opiumschuivers het geval is, met dit onderscheid evenwel, dat gij er hoegenaamd geen schadelijke gevolgen van zult ondervinden! Ik prijs nu het toeval, hetwelk mij dit kleine werktuigje bij mij deed steken. Uw bewusteloosheid zal ongeveer acht of negen uren op zijn minst duren, dat wil zeggen, dat ik tijd in overvloed zal hebben, om dit kostbare papiertje te gestalte te maken. Er vertoonst zich een angstige uitdrukking op uw gelaat — wacht eens, ik geloof, dat ik de oorzaak ervan begrijp, gij vreest, niet waar, dat men zeer zal schrikken, als men u bewusteloos vindt?

Ik zal u tonen, dat men inbreker en toch gentleman kan zijn, ik zal een klein briefje schrijven, om uw hooggeachte familie te waarschuwen. En nu moeten wij tot ons leedwezen afscheid van u nemen. Reeds ver-tonen zich op uw gelaat de onbedriegelijke kentekenen, die er op wijzen, dat mijn mid-deltje zijn uitwerking zal doen gevoelen! Wij verlaten u dus, in de hoop, dat gij ons dit kleine intermezzo niet al te kwalijk zult nemen en tevens dat gij zult beseffen, dat het geld een grotere waarde heeft, dan gij en uw soortgenoten er aan schijnt toe te kennen.

En met deze woorden maakte Raffles een diepe buiging voor de jonge man, wiens ogen hun glaas reeds verloren hadden, legde het

chequeboekje zorgvuldig weer op zijn plaats terug, maakte de touwen los, waarmede hij gebonden was en nam ook de doek uit de mond.

Vervolgens droeg hij het reeds slappe lichaam naar de sofa en legde het er behoedzaam op neer.

Enkele seconden later hadden de beide vrienden het vertrek verlaten, liepen de billardzaal door, waar zich nog steeds niemand bevond en betraden even later weer de danszaal.

Het had reeds drie uur geslagen, maar het aantal gasten scheen nog weinig te verminderen.

Raffles wierp nog even een vluchtige blik op de dansende paren en op een jong meisje in het wit, met een lief, maar tamelijk onbetekenend gezichtje, blijkbaar de verloofde van de zoon des huizes en wenkte daarop Brand hem te volgen.

In de vestibule gekomen, scheurde hij een blaadje uit zijn opschrijfboekje, krabbelde er enige woorden op, vouwde het dicht, stak het in een enveloppe, welke hij van de schrijfbureau van Philip Wisscott had genomen, schreef er een adres op en overhandigde toen het briefje aan de butler, die eerbiedig op enige afstand was blijven wachten.

— Een tweede grap, mijn vriend! zei Raffles glimlachend, terwijl hij de man een goudstukje in de hand duwde. Gij zult dit briefje om vier uur, maar ook geen minuut vroeger, aan mevrouw Wisscott ter hand stellen! Het is een aardige verrassing.

De butler maakte een diepe buiging en zei:

— Mijnheer kan er van verzekerd zijn!

Precies om vier uur zal ik het briefje overhandigen.

En nu stonden de beide vrienden weer op straat, terwijl in het Oosten de hemel zich reeds zacht rood begon te tekenen.

En voor het eerst scheen Brand woorden te vinden.

— Neem me niet kwalijk, zei hij op zachte toon. Maar dit is wel ongeveer het toppunt! Er waren ogenblikken, dat ik geen droge draad aan het lichaam had!

— Ik vrees zeer, waarde Charles, dat er van jou nooit of te nimmer een inbreker met ere zal groeien! ezi Raffles ernstig. Waarlijk, je bent te zenuwachtig! Je ziet immers, dat alles voortreffelijk is gelopen!

— Erken dan tenminste, dat het toeval je de hand weer boven het hoofd heeft gehouden, hernam Brand. En wil je me nu eens zeggen, wat er in dat briefje stond?

— O, slechts een paar woorden! Ik deelde daarin aan mevrouw Wisscott mee, dat zij zich volstrekt niet ongerust behoefde te maken over de bewusteloosheid van haar zoon, dat zij er echter volstrekt geen dokter bij hoefde te roepen, daar dit toch niet zou helpen en dat de jonge man om een uur of elf of twaalf in de morgen weer tot zijn bewustzijn zou komen, als men hem maar rustig laat liggen.

— En waarom, als ik vragen mag, moest dat briefje juist om vier uur en niet eerder worden overhandigd?

— Omdat de ochtendbladen hier in Londen, om vier uur ter perse gaan, beste Charles! Ik hoop, dat je het verband aanstonds begrijpt, zonder dat ik het je nader uiteenzet!

HOOFDSTUK IV.

DE CHEQUE WORDT GEIND

Omstreeks vijf uur in de ochtend van diezelfde dag, was alles in den huize Wisscott in rep en roer.

Het had enige tijd geduurd, alvorens men het bewegingloze lichaam van een der

hoofdpersonen van het feest op een sofa in zijn werkkamer vond uitgestrekt.

Het was toen juist half vier geweest.

Men had echter het feit voor de gasten willen verzwijgen, in de hoop, dat de jonge

man wel spoedig uit zijn bezwijming zou ontwaken.

Men kwam met water, azijn en vlugzout aandragen en met nog andere middelen welke Raffles zeker een glimlach zouden hebben afgeperst, als hij er kennis van had gedragen, maar dit alles werkte niets uit.

Toen wendde de heer des huizes zich tot een dokter, die zich toevallig onder de gasten bevond, maar deze moest na een kwartier verklaren, dat hij hier machteloos stond en van het geval volstrekt niets begreep.

Het was hem zelfs niet mogelijk de bewusteloze iets in te geven, want de kaken waren zo vast op elkaar geklemd, als waren zij van staal.

De waardige man moest erkennen, dat hij in zijn veeljarige praktijk een dergelijk geval van bewusteloosheid, die op een volkomen verstijving geleek, nog nimmer onder de ogen had gehad.

Zo werd het vier uur en daarop bracht de butler het briefje aan mevrouw Wisscott.

Mevrouw Wisscott bracht met een zenuwachtig gebaar haar gouden face à main voor de ogen, las de inhoud van het briefje en zou flauw gevallen zijn, als zij niet bijtijds begrepen had, dat dit in de gegeven omstandigheden volstrekt geen doel zou hebben.

Het briefje bevatte slechts enkele regels, waarin kort en bondig werd gezegd dat de bewusteloosheid van de patient ongevaarlijk was en slechts enkele uren zou duren, waarna de levensgeesten, ongeveer tegen elf uur zonder enige kwade gevolgen zouden terugkeren. De ondertekening luidde J.R. met als toelichting: een der gasten, die, helaas, zonder afscheid te nemen, moest vertrekken.

Men verzon een voorwendsel om de weinige nog aanwezige gasten de ontstentenis van de jonge man te verklaren — plotselinge en zeer zware hoofdpijn — en zeer snel liep het grote herenhuis leeg, zodat er zich om even over vier nog slechts enkele intieme vrienden en de huisbedienden in huis bevonden, daar ook de voor die avond gehuurde bedienden reeds vertrokken waren.

Tot zelfs de dokter was verdwenen, daar hij zijn machteloosheid had moeten toegeven.

En van dat ogenblik af was het in het grote huis een heen- en weergeloop, een gedraaf van trap op en trap af, een woeste ren der bedienden met handdoeken, waskommen, lege en gevulde emmers, flessen eau de cologne en rum, waarvan onderweg echter door een onnaspeurlijke oorzaak zeer veel verloren bleek te gaan en andere zaken, met behulp waarvan men blijkbaar hoopte, de raadselachtige bewusteloosheid van de jonge man te kunnen overwinnen.

De verloofde was wenend weggeleid door haar ouders.

Maar het zonderlinge was, dat in het gehele huis blijkbaar niemand er aan dacht de politie in kennis van het gebeurde te stellen.

Misschien dacht men aan een misplaatste grap, aan een ongeluk, aan een laffe wraakneming, maar niemand dacht een ogenblik aan iets anders!

De jonge man was naar het bed in zijn slaapkamer gedragen en daarop behoedzaam neergelegd.

Mevrouw Wisscott was aan de ene kant van het reusachtig meubel gaan zitten, mijnheer Wisscott aan de andere kant en zo zaten zij daar als twee welgedane beschermengelen, zonder veel te spreken, maar nu en dan een angstige blik werpend op het nog steeds marmarbleke, strakke glaaf van de bewusteloze.

— Ik begrijp er niets van! zei mevrouw na enige tijd.

Zij had dat reeds tien malen met nadruk verklaard en even zoveel malen had de heer Wisscott geantwoord:

— Ik ook niet!

Zo deed hij nu ook weer en daarop vervolgde hij:

— Zou het kwaad kunnen als ik een sigaar opstak?

— Natuurlijk kan dat kwaad! riep mevrouw verontwaardigd uit. Wie weet wat de arme jongen scheelt! Ik begrijp er niets van!

— Ik ook niet! bevestigde mijnheer Wisscott geduldig, terwijl hij zijn reusachtige sigarenkoker, die hij reeds te voorschijn had gehaald, weer in zijn zak liet glijden en diep zuchtte, hetgeen evenzeer het gevolg was van de raadselachtige ziekte van zijn zoon, als van het feit, dat hij geen sigaar mocht roken.

Het valt niet te ontkennen, dat het waardige echtpaar zich waarschijnlijk veel ongeruster zou hebben gevoeld, zonder de waarschuwing van de geheimzinnige vreemde, al was het zeer waarschijnlijk, dat hij zelf de oorzaak was geweest van de toestand, waarin Philip Wisscott thans verkeerde.

En nu verdiepten de echtelieden zich in beschouwingen omtrent de persoon van die man, welke maar geen einde wilde nemen en die onveranderlijk uitliepen op het onvermijdelijke :

— Ik begrijp het niet — ik ook niet !

Zo werd het half negen.

De rust was nu langzamerhand in het grote huis teruggekeerd.

De vermoede bedienden knapten in het geheim een uiltje, de flessen met azijn en met rum waren met rust gelaten, de handdoeken lagen ongebruikt over de stoelruiningen en men wachtte nu maar kalm en gelaten af of de voorspellingen van de zonderlinge vreemde, die niemand kende, in vervulling zou gaan.

Juist op dat ogenblik werd de huisdokter aangeënd, William Burns.

Hij was een indrukwekkend man, met indrukwekkende manieren.

Hij was misschien binnengetreden in de vaste overtuiging, dat hij de bewusteloosheid van de jonge vriend in een oogwenk zou kunnen doen wijken en hij was na vijf minuten tijds genoodzaakt te erkennen, dat zijn kostelijke wetenschap het hier moest afleggen; met andere woorden, dat hij het al evenmin begreep als de heer en mevrouw Wisscott.

En zo zaten er nu drie zwijgende mensen om het bed heen en keken naar de jonge man op het bed, alsof zij hem daardoor alleen uit zijn bewusteloosheid zouden kunnen doen ontwaken.

De cijferpendule op de marmeren schoorsteenmantel had juist negen heldere slagen doen horen, toen mevrouw Wisscott met een van blijdschap overslaande schelle stem eensklaps uitriep :

— Zie eens, Philip beweegt zich !

De oude heer Wisscott en dokter Burns keken nog strakker dan zij reeds gekeken hadden, maar zij riepen bijna tegelijkertijd uit :

— Je vergist je !

— Ik vergis mij niet, ik heb duidelijk een van zijn wenkbrauwen zien trekken. Denk je dat ik mij daarin, als moeder, zal vergissen ?

De heer Wisscott staarde wat hij kon en plotseling riep hij uit :

— Je hebt gelijk ! Hij beweegt zijn rechterwenkbrauw.

— Niet waar, het is de linker !

— Ik zeg je, dat het de rechter is, Amali !

— Stil, vrienden, kwam dokter Burns plechtig tussenbeide. Gij hebt beiden gelijk hij beweegt allebei de wenkbrauwen.

— Maar het is nog veel te vroeg, dokter ! Het is nog lang geen elf uur, riep Wisscott en het scheelde niet veel of hij had het zijne zoon kwalijk genomen, dat hij zich niet aan de voorschriften hield.

— Wie zei dat dan ? vroeg dokter Burns verbaasd.

— Wel, dat schreef de man, die hem bewusteloos heeft gemaakt !

— En dat zegt gij zo kalm ? Natuurlijk heeft die man dat met boos opzet gedaan, riep dokter Burns uit. Hebt gij wel alles goedgevoeld ? Vermist gij niets ?

— Niets, dokter !

— Nu, daar moet wat achter schuilen, bromde dokter Burns voor zich heen.

Op dit ogenblik bewoog Philip Wisscott duidelijk het hoofd op het kussen. En even later opende hij krampachtig de beide sloten vuisten.

Toen gingen zijn ogen een voor een blijkbaar met grote moeite open.

Hij keek met verwilderde blik om zich heen en deed moeite om zich op te richten, hetgeen hem echter onmogelijk was.

Hij sloot de ogen weer, zijn voorhoofd rimpelde zich en het was duidelijk te zien dat hij zich uit alle macht inspande om zijn gedachten te verzamelen.

Plotseling opende hij zijn ogen en wachte zijn hoofd te bewegen, terwijl zijn lippen zich van elkander scheidden.

— Onze jongen wil iets zeggen ! riep mevrouw Wisscott uit.

Inderdaad, Philip trachtte blijkbaar een paar woorden te uiten.

— Hoe l... ?

— Wat bedoelt hij toch ? riep mevrouw Wisscott jammerend uit.

— Hoe l... ? herhaalde Philip ongeduldig terwijl hij zijn uiterste krachten inspan-

om zijn hoofd in de richting van de pendule te wenden.

— Ik begrijp het al! riep mijnheer Wisscott zegevierend uit. Hij wil weten hoe laat het is!

Philip wierp zijn vader een snelle blik toe, waaruit duidelijk bleek, dat hij goed geraden had.

— Het is tien minuten over negen, Philip! antwoordde zijn verheugde moeder. Wil je niet proberen op te staan?

— Maar mijn beste mevrouw Wisscott! riep dr. Burns uit. Wat praat gij van opstaan. Ziet gij dan niet, dat onze vriend ternauwernood in staat is de lippen te bewegen. Kijk, hij wil alweer iets zeggen.

Inderdaad, Philip bewoog opnieuw de lippen en zijn stem klonk reeds iets duidelijker, toen hij mompelde:

— James... James...

— Welke James bedoelt hij toch? klaagde mevrouw Wisscott. Wil hij de butler hebben?

Philip schudde ontkennend het hoofd, hetgeen hem vrij wat inspanning scheen te kosten en herhaalde hardnekkig:

— James... Vreemdel... tienduizend... bewustel...

— Vreemd! bromde dokter Burns, het schijnt dat hij na de letter l geen lettergreep meer kan vormen. In de hoogste mate vreemd! Een zeldzaam geval!

Maar de oude Wisscott riep ongeduldig uit:

— Beste dokter, wees eens even stil! Wat de jongen daar zegt, bevalt mij in het geheel niet. Hij bedoelt niet James — hij bedoelt Jamesson — Jamesson & Weightcock. Is het niet, mijn jongen?

Weer wierp Philip zijn vader een dankbare blik toe en knikte haastig enige malen achtereen.

— Nu, wat is er met hem? ging Wisscott Senior door, terwijl hij zijn blikken vol spanning op zijn zoon gevestigd hield. Staat het in verband met je bewusteloosheid?

Philip knikte opnieuw enige malen haastig achter elkander en stamelde mompelend:

— Indringer... vastgebonden... cheque getekend... tienduizend... telef... niet uitbetaal...

Met een schreeuw vloog de oude heer op, even bleek als zijn zoon. Als zakenman had hij onmiddellijk alles begrepen.

In het slaapvertrek was een telefoontoe-

stel aanwezig en van dit toestel was het snoer blijkbaar nog intact.

Hij vloog er op af en nam de hoorn van de haak, terwijl de anderen hem vol spanning aankeken, niet het minst Philip Wisscott, die zich eindelijk met grote moeite op een elleboog had weten op te richten.

Hees van drift en opwinding schreeuwde Wisscott Senior in het toestel: — 1017 Centrum, juffrouw, vlug wat! Neen, 17, voor de duivel! Jamesson & Weightcock... u sprekt met Oliver Wisscott! Ja, met de bekende Wisscott! Er zal zo aanstonds een cheque van tienduizend pond gepresenteerd worden en gij moet... wat?! Wat zegt u daar? Is ze al...?

Wisscott luisterde nog enige tijd aan de hoorn, die ratelend tegen het kastje tikte, zo trilde de hand, waarin hij het instrument vasthield en zakte toen met een luid gekreun op een stoel neer, die tot zijn geluk in zijn bereik stond.

— Te laat! jammerde hij. Tien seconden te laat! Bijna hadden we hem gevat!

— Wat is er toch in 's hemelsnaam gaande? riep mevrouw Wisscott, die er nu inderdaad niets van begreep, in de grootste ongerustheid uit.

— Dat zal ik je zeggen! kwam het van de kant van de telefoon. Die attente vreemde, die jou het briefje heeft geschreven was een struikrover, zo niet erger! Hij heeft onze jongen een cheque van tienduizend pond sterling afgeperst — hij heeft hem vervolgens op een of andere duivelse wijze het bewustzijn doen verliezen en een paar minuten na de opening van de Bank van Jamesson & Weightcock heeft hij daar de cheque gepresenteerd en verzilverd.

— En wat verder? vroeg mevrouw, die ademloos had toegeluisterd.

— Wat verder? Juist toen ik telefoneerde, was de cheque enige seconden tevoren uitbetaald! Dadelijk werden op bevel van de hoofdkassier alle deuren gesloten, maar de rover moet een van de portiers te vlug af zijn geweest. Hij bokste de man neer en wipte de deur uit, juist toen deze in het slot zou vallen!

Toen de oude heer Wisscott zijn mededeling had geëindigd, klonk er van de kant van het bed een daverende, echt militaire vloek, die bewees, dat Wisscott Junior gelukkig weer volkomen bij kennis was.

Het was omstreeks half tien in de morgen, toen Raffles het vertrek binnentrad, waar Brand hem vol ongerustheid en ongeduld wachtte, in het fraaie huis aan de Cromwellstreet.

De jonge man trad zijn vriend dadelijk tegemoet, stak hem de hand toe en riep verheugd uit:

— Wat ben ik blij, dat je er weer bent! Ik heb in grote ongerustheid verkeerd!

— En daar had je ditmaal misschien geen ongelijk in, mijn jongen, antwoordde Raffles glimlachend, want ik moet zeggen, dat het maar weinig had gescheeld, of er was een spaak in het wiel gekomen! Stel je voor dat die jonge kwast twee uren te vroeg uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt en blijkbaar een middel heeft weten te vinden om de bank te waarschuwen, want ik had maar juist de gelegenheid om mij in veiligheid te brengen, door een deurbewaker van het heiligdom een opstopper te geven en in allerijl op mijn motor te springen!

— Wat zeg je daar? riep Brand ver-

schrikt uit. Hoe was dat mogelijk? Had je het bedwelmende middel misschien niet juist gedoseerd?

— De dosis van mijn middel, beste Charles, was zeer nauwkeurig berekend, hernam Raffles glimlachend, maar zij was berekend op een normaal mens!

— Hoe meen je dat? vroeg Brand.

— Ik meen, Charles, dat ik één enkele mogelijkheid over het hoofd heb gezien, namelijk dat Philip Wisscott zich te buiten ging of niet lang geleden had gegaan aan het gebruik van cocaïne, zoals dat een tijdlang, helaas, het gebruik is geweest onder sommige officieren van de land- en de zee-macht! Mijn middel is een soort tegengif van cocaïne en het is dus niet te verwonderen dat Wisscott een paar uren te vroeg uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt. En toch heb ik alle redenen om verheugd te zijn!

— Hoe zo?

— Wel, het had wel eens twee en een half in plaats van twee uur kunnen zijn!

— Je bent toch een onverbeterlijke optimist, Edward! zei Brand hoofdschuddend.

HOOFDSTUK V.

HET VERHAAL VAN DE KELLNER

De zaak Wisscott veroorzaakte een verbazende opwinding in de City, niet alleen in politiekringen, maar ook onder de zakenlieden, die de oude Wisscott persoonlijk kenden of gekend hadden, of in ieder geval van hem en zijn snelle rijkdom hadden horen spreken.

Wat Scotland Yard betreft, de hoofdinspecteur Phileas Baxter was werkelijk de wanhoop nabij.

Want inderdaad, er mocht niet aan getwijfeld worden, of men had hier weer te doen met een strek van John Raffles!

Alle omstandigheden wezen daarop, de geheel spontane opzet, de meesterlijke uitwerking van het plan, de manier waarop het werd volbracht en de stoutmoedige elegance, waarmede het slotbedrijf was gespeeld door de onvindbare gentleman-inbreker.

Bovendien konden de initialen J.R. onder het briefje aan mevrouw Wisscott niet anders beduiden dan: John Raffles. Het kon geen seconde bij enige politieman van ervaring opkomen, dat dit stoutmoedig stukje door iemand anders bedreven kon zijn, dan door John Raffles, de Grote Onbekende.

En daarom was Baxter wanhopig!

Een tijd lang had de Londense pers hem met rust gelaten, om de eenvoudige reden, dat Raffles enige maanden lang het terrein zijner werkzaamheden verplaatst scheen te hebben, of zich een soort vacantie had veroorloofd en nu scheen het, dat het spelletje opnieuw zou beginnen!

Want de ongelukkige hoofdinspecteur wist maar al te goed, dat hem een herculische taak wachtte, al kon hij over een groot aantal bekwame detectives beschikken en

dat de bladen in deze zaak ongetwijfeld weer stof in overvloed zouden vinden, om hem zijn voortdurende mislukkingen voor de voeten te werpen.

Tot driemaal toe was hij er in de loop van enige jaren in geslaagd, om John Raffles in handen te krijgen, tweemaal had de gentleman-inbreker zelfs in een gevangenis cel gezeten en toch was het hem telkenmale gelukt, na slechts weinige uren zijn vrijheid te herwinnen!

Baxter overdacht dit alles, terwijl hij als een beer in zijn kooi heen en weer liep in het grote vertrek, hetwelk hem in het naar-geestige gebouw op het Thames Embankment, Scotland Yard geheten, ter beschikking was gesteld om zijn functie als hoofdinspecteur uit te oefenen.

In een hoek van het vertrek zat een oud mannetje met een vossengezicht en sluwe ogen, gebogen over een vel papier, hetwelk hij vol krabbelde met fijne, kleine lettertjes.

Die man was Marholm, de particuliere secretaris van Baxter.

Op de schrijftafel van de politiechef lag een stapel paperassen, rapporten en dienstorders, welke zoeven waren binnengebracht door een agent van politie.

Baxter wierp er in het voorbijgaan telkens een mistroostige blik op en bromde iets tussen de tanden, hetgeen niet steeds verstaanbaar was, maar waarin het toekomstige lot van Raffles een grote rol vervulde.

Weer ging de deur open en weer trad er een agent met enige papieren binnen, welke hij op de schrijftafel deponeerde.

— De zaak Wisscott! riep hij met luide stem.

Baxter wendde zich om, alsof hij door een slang was gebeten en riep woedend:

— Je behoeft daarom niet te bulken alsof je een visventer bent! Ga nu maar heen en laten jullie me voorlopig met rust! Ik moet nadenken!

Als de hoofdinspecteur verzekerde, dat hij moest nadenken, dan kon men er wel wat onder verdedden, dat de zaak, welke zijn gepeins gold, door hem nooit tot een oplossing zou worden gebracht.

Marholm grinnikte zachtjes voor zich heen in zijn hoekje, zonder evenwel op te kijken.

Hij wist nu wel hoe laat het was en dat zijn patroon in dit geval Raffles zeer zeker niet in handen zou krijgen.

Baxter had zich voor zijn schrijftafel in zijn grote leunstoel laten neervallen, bladerde een ogenblik in de rapporten, wierp ze met een kwaad gezicht van zich af, trommelde met zijn vingers op het tafelblad en zei:

— Het is zoals gewoonlijk met die duivelse kerel, geen enkel spoor achtergelaten, geen vingerafdruk, niets wat enig houvast biedt, de persoonsbeschrijvingen kloppen niet met elkander en bovendien, wat helpt ons een signalement, als Raffles zich in zoveel verschillende gedaanten weet te vertonen! De een beschrijft hem als groot, de ander als middelmatig, een derde weer als klein! Deze vindt dat hij zwaarlijvig is, gene weer, dat hij zo mager is als een talhout! En dan moeten mijn mannen er op uit trekken en zulk een individu, dat tegelijkertijd groot en klein, dik en mager is, zien te vatten!

En Baxter sloeg zo hard met zijn vuist op het tafelblad, dat Marholm, die anders dergelijke uitbarstingen wel gewend was, verschrikt van zijn stoel overeind veerde en met een hoorbare plof weer neerzakte.

Juist werd er opnieuw op de deur geklopt en een agent stak voorzichtig zijn hoofd door de kler.

Hij had waarschijnlijk de vuistslag gehoord en durfde niet goed binnen komen.

— Wat moet je nu weer? vroeg Baxter op ruwe toon. Heb ik je niet gezegd, dat ik moet nadenken? Dat ik met rust gelaten wil worden?

— Er is iemand, die u dringend wil spreken, mijnheer Baxter, zei de agent.

— Vraag of hij naar de duivel wil lopen!
— Dat heeft een onzer hem al beleefd voorgesteld, Sir, maar hij verklaarde, dat hij dit wel doen wilde, maar eerst met u beraadslagen!

— Wat wil hij dan?

— Hij komt over de zaak Wisscott!

Baxter stond op en een ogenblik scheen het alsof hij zou barsten.

Zijn gelaat was vuurrood en zijn ogen puilden uit het hoofd.

De agent, die de uitwerking zijner mededeling zag, voegde er haastig aan toe:

— De bezoeker is er van overtuigd, dat hij u nuttige mededelingen kan doen, die er misschien wel toe leiden, dat gij de dader in handen krijgt!

Deze woorden brachten een algehele verandering te weeg op het gelaat van de hoofdinspecteur.

— Hoe ziet de man er uit? vroeg hij haastig.

— Als een verlopen kellner, mijnheer.

— Een kellner? Wat kan die mij wel te zeggen hebben? zei Baxter schouderophalend, nu, laat hem maar eens binnen komen. Men kan nooit weten hoe een koe een haas vangt!

Marholm hief snel het hoofd van zijn werk op, knikte vlug enige malen achtereen en zei met nadruk:

— Een waar woord, mijnheer Baxter! Een wonder waar woord!

Baxter wierp zijn secretaris een woedende blik toe en scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, opende een kistje sigaren, hetwelk onder het bereik van zijn hand stond, griste er een sigaar van geweldige afmetingen uit en beet er met een nijldige klap van zijn tanden de punt af, terwijl hij het voorwerp op z'n Amerikaans met de volle hand omkneld hield.

Daarop vlijde hij zich opnieuw in zijn stoel, stak de sigaar langzaam op, vouwde zijn vlezige handen over zijn buik, blies een rookwolk uit, waar achter hij geruime tijd verborgen bleef en wachtte de komende dingen.

Even later ging de deur weer open en de agent van politie liet een man binnen in een sjofel pak, met sluik zwart haar, schuwe ogen en die alle uiterlijkheden had van iemand, die aan de drank verslaafd is.

Zijn handen beefden voortdurend en nu en dan liep er een zenuwachtige rilling over zijn onaangenaam, vaalbleek gelaat.

De blauwe wallen onder zijn ogen getuigden van een steeds veel te korte nachtrust en een leven van uitspattingen.

Hij bleef eerst even enigszins bedremmeld in het volle licht staan, dat uit de brede ramen naar binnen stroomde en knipperde met zijn ontstoken ogen als een uil, die plotseling in het daglicht wordt gebracht, terwijl hij zijn hoofd zenuwachtig in zijn trillende handen ronddraaide.

Baxter keek hem doorborend aan, maakte bij zichzelf de opmerking, dat de man een allesbehalve gunstig uiterlijk had en vroeg hem toen op zijn gewone, barse toon, waarmee hij, uit gewoonte, iedereen placht toe te spreken, die hem aan de andere zijde van zijn schrijftafel tegemoet trad:

— Uw naam?

— Tom Cressy.

— Beroep?

— Kellner, maar lange tijd zonder werk geweest.

— Gij hebt mij mededelingen te doen in de zaak Wisscott?

— Ja, mijnheer!

— Kent gij de daders?

— Dat is te zeggen — ik zou hen kunnen aanwijzen, als ik hen te midden ener menigte zag, maar hun namen ken ik natuurlijk niet!

— Ik weet niet of dat zo natuurlijk is! bromde Baxter. Wat komt ge mij dan eigenlijk vertellen. Wat heb ik er aan, als ik hen toch niet in handen heb?

— Als gij even naar mij luisteren wilt, mijnheer, vervolgde Cressy kalm, dan zult ge misschien aanstonds tot andere gedachten komen.

— Vertel dan maar op, maar maak het kort!

— Ik zal mijn best doen, mijnheer, zei de kellner. Maar voor ik verder ga, zou ik gaarne van u willen vernemen of er mij enige beloning te beurt zal vallen, als ik u de dader of de daders in handen speel.

— Er is nog altijd een prijs van 1000 pond sterling op de aanhouding van John Raffles gesteld, riep Baxter uit en bovendien...

— Wat! Zou het Raffles zelf geweest zijn? riep de kellner in de grootste verba-

zing uit, terwijl zijn ogen van hebzucht schitterden. Nu, met 1000 pond zal ik wel tevreden zijn!

— Zijt gij er dan zo zeker van, man, dat gij ons de schurk in handen kunt spelen?

— Zo zeker als ik hier voor u zit, mijnheer!

— Vertel dan op, en spoedig! zei Baxter, nu trillend van zenuwen, terwijl Marholm zich gereed maakte, de verklaringen van de kellner op te schrijven.

Cressy liet een droog kuchje horen en begon:

— Ik was als hulp-bedienende aangenomen op het verloovingsfeest van de jonge mijnheer Wisscott. Ik nam met vreugde aan, ofschoon het loon niet hoog was, want ik had in gerulme tijd geen werk gehad. Ik ben wat zwak van borst en ik deug niet goed meer voor mijn werk. Het was ongeveer één uur, toen ik twee vreemdelingen zag binnenkomen, ik liep dicht achter hen met een blad champagneglazen in mijn hand, toen zij de dansaal binnengingen. Een ogenblik later waren zij verdwenen. Ik zag hen toen ook nog eens in de biljardzaal en toen niet meer. Niet lang daarna verliet mijnheer Philip Wisscott de feestzaal. Ik bevond mij juist in de gang en ik wenkte mij en gelastte mij een kistje sigaren uit zijn rookkamer te halen, waarvan hij mij de plaats aanduidde. Maar toen hij op mijn gezicht scheen te lezen, dat ik er niet veel van begreep, werd hij ongeduldig en riep uit, dat hij het zelf wel zou doen. Ik verbaasde mij zeer, toen hij een kwartier later in het geheel niet terug was en daar ik mij juist in de buurt van het aangeduide vertrek bevond, in een brede gang, waar ik een weinig verdoofd was, stond ik even stil, in beraad of ik zou binnegaan en de sigaren toch nog zou halen. Maar eensklaps hoorde ik vrij driftige stemmen. Door nieuwsgierigheid gedreven, kwam ik naderbij en ik hoorde nu duidelijk, dat de zoon des huizes woorden had met een man, die bij hem in het vertrek was.

Baxter had met de grootste aandacht geluisterd, nu en dan een dikke rookwolk uitblazend.

Instinctief begreep hij, dat hij op het punt stond een zeer belangrijke mededeling te ontvangen.

Hij knikte de kellner bemoedigend toe en zei op voor zijn doen vriendelijke toon:

— Ga voort!

— De vreemdeling scheen mijnheer Philip iets te verwijten, hetgeen ik echter nog niet goed kon verstaan, hij dreigde met zijn revolver en tenslotte dwong hij hem een cheque tot een bedrag van tienduizend pond te tekenen. Uit wat hij zei kon ik opmaken, dat de jonge man machteloos was en ook niet kon schreeuwen. Hij kon alleen de rechterhand bewegen.

De kellner hield op, keek Baxter met een sluwe blik aan en zei toen, terwijl hij zich voorover boog:

— Nu moet ik, vóór ik verder ga, één ding van u weten, mijnheer! Ik moet er zeker van zijn, dat mij straffeloosheid wordt gewaarborgd, als ik u Raffles in handen speel, want ik kom tot een bekentenis, dat ik bij die gelegenheid niet heb gehandeld, zoals ik had moeten doen.

— Ik begrijp het al! Ik had u juist de vraag willen stellen, waarom gij toen niet dadelijk het gehele huis gealarmeerd hebt? riep Baxter uit.

— Ik zal u de waarheid zeggen, mijnheer. Ik wilde dat ook doen, maar dadelijk daarop bedacht ik, dat er voor mij misschien groot voordeel aan verbonden kon zijn, als ik alles zijn gang liet gaan! Aan de bewusteloosheid van mijnheer Wisscott kon ik toch niets meer verhelpen, maar ik kon, als ik die twee mannen volgde, mijn slag slaan, door hen een deel van de buit af te persen, onder bedreiging aanstonds alles aan de politie te zullen mededelen.

— En waarom heb je dat plan niet ten uitvoer gebracht?

— Ik zou u eerst gaarne antwoord op mijn vraag willen verzoeken, mijnheer, ging de kellner onverschrokken voort. Kunt u mij straffeloosheid waarborgen?

Baxter scheen te aarzelen en antwoordde toen:

— Ongetwijfeld is uw vergrijp strafbaar, want het is poging tot afpersing onder verzwarende omstandigheden en nog wel ten aanzien van onrechtmatig verkregen goed. Ik wil echter erkennen dat gij de politie een grote dienst zoudt bewijzen, door haar Raffles over te leveren en daarom zeg ik u

hierbij volkomen straffeloosheid toe, natuurlijk mits uw verklaring van enig nut blijkt te zijn. En ga nu voort!

— Ik dank u, mijnheer! riep de kellner uit, blijkbaar ten hoogste opgelucht door deze toezegging. Welnu, ik wierp dan een blik door het sleutelgat, ik zag mijnheer Philip bewusteloos en met touwen gebonden in zijn bureaustoel zitten en over hem heengebukt twee mannen, die ik aanstonds herkende, het waren de vreemdelingen, blijkbaar niet tot de genodigden behorenden, die om één uur waren binnen gekomen! Dadelijk was mijn besluit genomen. Ik zou de beide misdadigers bij de deur opwachten, hen volgen en hen dreigen, alles te zullen verraden, als zij mij niet in het complot opnamen! Helaas, kwam ik echter te laat, zij waren langs een kortere weg reeds verdwenen!

— Maar gij hebt hen later teruggezien? vroeg Baxter in spanning.

— Ja, mijnheer en wel door een groot toeval! Gisteren, dus twee dagen na de overval, had ik des avonds dienst in een klein cafétje, waar ik gelukkig weer werk had kunnen krijgen, toen ik daar twee mannen zag binnentreden, die ik aanstonds herkende. Het waren de twee vreemdelingen uit de rookkamer! Een ogenblik was ik bevreesd, dat zij ook mij zouden herkennen, maar mijn vrees was ongegrond, want zij liepen mij onverschillig voorbij en namen plaats in een soort opkamertje, zoals er zich drie of vier in het café bevinden en die cabinets particuliers worden genoemd, juist als in de deftige inrichtingen. Ik moest hen bedienen, ik sloop in het naastgelegen kamertje en boorde daar een gat in de houten wand, daar ik een voorgevoel had, dat de beide schelmen hier kwamen, om een nieuw plan te beramen — het geluk was mij dienstig — ik kwam hun gehele plan te weten!

De spanning van Baxter was zo groot geworden, dat hij langzaam uit zijn stoel overeind was gekomen en zijn omvangrijk lichaam met kleine schokjes steeds verder over het tafelblad had geschoven, tot hij met zijn neus bijna die van de kellner had bereikt.

Zijn mond was wijd geopend en zijn ogen schenen de verhalen wel te willen verslinden.

Zijn ademhaling ging moeilijk en hij vergat zelfs zijn sigaar.

Na de laatste woorden van de kellner slaakte Baxter een diepe zucht van verlichting, gleed van het tafelblad in zijn stoel terug, snakte een paar maal naar lucht en riep toen uit, met een stem half verstikt door aandoening:

— Wij hebben hem! Wij hebben hem, Marholm! Hoor je wel, man. Wij hebben Raffles!

— Ik hoor het verhaal van de kellner, mijnheer, maar dat is alles! zei Marholm. Wat hij zegt is zeker van grote waarde, maar als wij het slot niet weten, hebben wij er nog niet veel aan!

De kellner knikte Marholm toe en zei bescheiden:

— Mijnheer heeft gelijk, geloof ik, het slot is de hoofdzaak!

— Laat dan spoedig horen! beval Baxter, die in een staat van koortsachtige opwindung verkeerde,

— Zij beraamden het plan van een inbraak, mijnheer.

— Voor wanneer?

— Voor hedennacht!

— Alle duivels! Dat brutale boevenpak! En waar?

— In het huis van Wisscott!

Baxter uitte een kreet van verbazing, liet zich achterover in zijn stoel vallen en riep uit:

— Wat! Al weer bij de Wisscotts? Wilen die schavuiten die ongelukkige lieden nu nog niet met rust laten? Heb je het wel goed verstaan?

De kellner haalde onmerkbaar de schoudera op, wierp Baxter een half minachtende,

half spottende blik toe en antwoordde:

— Ik verzeker u dat ik niet heb misverstaan. Het gaat om de kleine brandkast in de werkkamer van mijnheer Philip!

— Waarom juist om diè?

— Omdat die het gemakkelijkst te bereiken en te bewerken is.

— Er is immers nog een tweede brandkast in huis? vroeg Baxter verder.

— Ja, daar spraken zij over. Maar die moet in een geheel ander gedeelte van het huis staan, zeer groot zijn en voor inbraken volkomen veilig.

— Dat is ze ook! Dat heeft mijnheer Oliver Wisscott mij medegedeeld! riep Baxter uit, die nu letterlijk gloeide van jachtlust. Voor hoe laat is de onderneming beraamd?

— Voor één uur in de nacht!

Baxter was zo verheugd, zo uitgelaten, dat hij zijn persoonlijke waardigheid vergat, de verlopen kellner de hand toestak en die van zijn bezoeker hartelijk schudde, alsof hij zijn beste vriend was, die hij na een jarenlange afwezigheid terugzag.

— Ik dank u, mijnheer Cressy. Ik dank u! Gij hebt Londen, Engeland, — wat zeg ik? — de gehele mensheid een grote dienst bewezen, die met 1000 pond sterling maar ternauwernood betaald is.

— Alles goed en wel, mijnheer Baxter, maar wij hebben Raffles nog niet! liet de krakende stem van de oude Marholm zich horen, terwijl hij zijn patroon over zijn bril heen aankeek.

— Dat is waar, dat moet gezegd worden, zei de kellner, terwijl hij zijn hoed weer tussen zijn vingers ronddraaide, die mijnheer daarginds heeft wel gelijk, U hebt Raffles nog niet!

HOOFDSTUK VI.

BAXTER OP HET OORLOGSPAD

Baxter was wel een weinig afgekoeld door deze opmerkingen, maar toch liet hij zijn goede stemming niet verstoren.

— Je mag zeggen wat je wilt, Marholm, een voorgevoel zegt mij, dat wij er ditmaal in zullen slagen, de scheim in handen te krijgen! riep hij uit. Zou je bereid zijn, vriend zo wendde hij zich tot de kellner, je verklaringen ten overstaan van mijnheer Wisscott te herhalen?

— Natuurlijk, mijnheer, met het grootste genoegen!

— Wees dan zo goed mij even naar zijn huis te vergezellen.

— En dan hebben we nog een kleinigheid vergeten, mijnheer Baxter, kraakte Marholm.

— En wat dan wel, als ik vragen mag? vroeg Baxter korzellig.

— Wij hebben nog vergeten, navraag te doen bij de butler van mijnheer Wisscott en bij de laatste patroon van deze man hier, om na te gaan of zijn beweringen met de waarheid stroken.

— Dat is waarachtig waar ook, daar had ik niet aan gedacht! riep Baxter uit.

De kellner wierp Baxter een onderworpen blik toe, knikte een paar malen met het hoofd en zei toen:

— Daar staat een telefoontoestel, mijnheer, gij kunt u aanstonds op de hoogte stellen. Het café'tje heet „De rode Leeuw” en het ligt in de Vine street. De waard is telefonisch aangesloten.

Baxter had het toestel reeds gegrepen en acht minuten later wist hij, dat de kellner Tom Cressy inderdaad als hulp-bediende bij

de Wisscotts was aangenomen en dat hij sedert twee dagen in dienst was bij de waard van de „Rode Leeuw” in de Vine street.

— Ben je nu gerust gesteld, Marholm? riep Baxter joviaal uit, in een zo voortreflijk humeur, als hij in geruime tijd niet geweest was.

— Er was geen sprake van tevredenstelling, mijnheer Baxter, maar alleen van de vervulling ener formaliteit, antwoordde de secretaris kalm.

— Ja, ja, we weten wel, dat je erg accuraat bent, zei Baxter kortaf. Kom Cressy, wij gaan aanstonds naar het huis van de Wisscotts rijden, waar je je verklaringen kunt herhalen en waar wij onze muizenval kunnen opzetten. Wil je niet eens opsteken?

Met deze woorden hield Baxter de verblufte kellner een kistje sigaren voor.

De man nam er verlegen een der reusachtige sigaren uit en zei:

— Eigenlijk heeft de dokter mij het roken verboden, maar bij uitzondering — en dan zo'n fijne sigaar...

— Wacht dan hier nog even, dan zal ik mijnheer Sullivan waarschuwen, onze beste detective.

Baxter verliet het vertrek en een ogenblik later keerde hij terug met een breed geschouderde, nog jonge man, met donkere ogen, een gladgeschoren gelaat en krachtige trekken.

Het was James Sullivan, die beschouwd werd als een der knapste detectives van Londen.

— Is dat de man? vroeg hij, terwijl hij de kellner scherp opnam.

— Ja, Sullivan, dat is de man, die ons zulke kostbare inlichtingen verschafte.

— Hebt ge niet aan de waard medege-deeld, wat gij in het opkamertje had afge-luisterd? vroeg Sullivan, terwijl hij zich tot Cressy wendde.

— Zo dwaas was ik niet, mijnheer! ant-woordde de kellner lachend. Wat dacht gij, dat ik het geld met hem zou delen, hetwelk de politie mij voor mijn mededelingen zou betalen? Neen, neen, zo dom is Tom Cressy niet!

— Gij vergezelt ons naar de Wisscotts?

— Ja, dat heb ik met mijnheer hier afge-sproken!

— Laat ons dan maar spoedig op weg gaan, hernam de jonge detective, want er zijn nog vrij wat maatregelen te nemen! En daarop verliet het drietal het vertrek en begaf zich naar de gereedstaande politie-auto, een grote grijs-geschilderde wagen.

Sullivan riep de chauffeur het adres toe en dadelijk stootte de auto weg door de vaste hand van een kundig chauffeur bestuurd.

Vijf en twintig minuten later stond het voertuig stil voor de deur van het fraaie herenhuis.

De diende, die deze deur opende, keek enigszins verschrikt naar het uniform van Baxter en naar de politiepenning, welke Sullivan hem liet zien, maar hij ging de bezoekers toch aanstonds bij zijn meester aandienen.

Enkele ogenblikken later stonden de twee politiebeambten en de kellner tegenover de beide Wisscotts, vader en zoon, want de jonge Philip was volkomen hersteld van het ongeval, dat hem getroffen had en hij had er geen ander nadeel van behouden, dan het verlies van 10.000 pond sterling, waar-tegenover het voordeel stond, dat hij in zijn club een zeer interessante persoonlijkheid was geworden en ook in de ogen van zijn verloofde niet weinig minder dan een ro-manheld was, al had hij dan ook het onder-spit moeten delven.

Het spreekt vanzelf, dat het lieve meisje volmaakt onkundig was gehouden van het bezoek van de verlaten actrice Adèle Bianca.

Vader en zoon ontvingen de bezoekers be-leefd, maar met onverholen verbazing, die echter in grote onrust veranderde, toen Sul-livan het doel van hun komst had uiteen-gezet.

— Als Raffles dit werkelijk van plan is, dan zou ik bijna respect voor hem krijgen, want het is een zeer brutaal stukje. Hij moet er toch verdacht op zijn, dat wij nog steeds de herinnering van zijn bezoek met ons omdragen en op ons qui-vive zijn! Ik moet u zeggen, dat ik het buitengewoon brutaal vind!

— Merkwaardig brutaal! kwam het kortaf uit de mond van James Sullivan. Zelfs voor iemand als Raffles wel een weinig al te brutaal.

— En nu zal onze vriend Tom Cressy wel eens zo vriendelijk zijn, nogmaals zijn ver-haal te doen, zei Baxter.

En Tom Cressy deed opnieuw zijn be-langwekkende mededeling.

Sullivan luisterde met de grootste aan-dacht, terwijl hij nu en dan een korte aan-tekening maakte.

Toen Cressy het verhaal geëindigd had en er enige tijd een drukkende stilte had geheerst, richtte Sullivan zich tot Oliver Wisscott en vroeg, terwijl hij met het hoofd in de richting van de kellner wenkte:

— Gij herkent deze man toch zeker?

De oude Wisscott keek de kellner met gefronste wenkbrauwen aan en gaf toen ten antwoord:

— Ik zou wel zeggen, dat zijn gelaat mij niet onbekend voorkomt maar heel zeker weet ik het niet!

— En gij mijnheer Philip? zo wendde de jonge detective zich tot de zoon des huizes. Herkent gij in hem de man, aan wie gij de opdracht hebt gegeven sigaren uit uw kamer te halen?

De jonge man dacht even na, nam de kellner onderwijl scherp op en zei toen:

— Gij kunt niet vergen, dat ik het gelaat van hulp-bedienden goed onthoud, maar ik ben wel bijna zeker, dat dit de man is, aan wie ik de opdracht gaf!

Cressy keek met gerimpeld voorhoofd de jonge detective aan en zei toen op ge-kenkte toon:

— Ik geloof zowaar, dat mijnheer mij wantrouwt! Als dat het geval is, dan wil ik liever niets meer met de zaak te maken hebben en verzoek ik u mij te laten heengaan.

— Zacht wat! Zacht wat! sprak Sullivan sussend. Zo is het niet bedoeld, maar wij moeten onze voorzorgsmaatregelen nemen en tegenover Raffles kunnen wij niet te voorzichtig zijn. Gij spreekt daar van heengaan, maar ik zou juist liever zien, dat gij ons gezelschap bleef houden.

— Maar mijn patroon dan?

— O, die kan het wel een dag zonder u stellen!

— Gij wilt mij dus bij u houden?

— Als gij er tenminste niets op tegen hebt.

— Tot hoe lang?

— Nu, laat ons zeggen, tot een uur of drie vannacht!

— Wat? Meent gij dat? En met welk doel, als ik vragen mag?

— O, het doel is niet zo moeilijk te raden, antwoordde Sullivan koeltjes. Gij moet er niet kwaad om worden, maar wij moeten toch altijd rekening houden met de mogelijkheid, dat gij ons voor het lapje hebt gehouden; bijvoorbeeld om de premie te verdienen of althans een gedeelte ervan. Daarentegen zult gij, zodra Raffles vannacht in de val is gelopen, terzelfder plaats uw 1000 pond sterling uitbetaald krijgen en misschien wel wat op de koop toe.

Cressy haalde de schouders op en mompelde:

— Zoals gij wilt, gij kunt over mij beschikken!

— Dat denken wij dan ook te doen, hernam Sullivan droogjes. Wij hebben reeds te veel leergeld betaald, waar het de Grote Onbekende betreft, om niet alle mogelijke voorzorgen te nemen.

— Gij houdt mij dus nu bij u? vroeg Cressy.

— Ja. Er zal voor gezorgd worden, dat het u hier aan niets zal ontbreken. Gij zult een goed middagmaal krijgen en als gij rookt, zal het u ook aan sigaren niet ontbreken.

— Nu, dan zal het met mijn tijdelijke gevangenschap — want als zodanig zal ik

het toch moeten beschouwen — nog zo'n vaart niet nemen! hernam de kelner op luchtige toon. Waar denkt gij mij dan te laten wachten?

— In de grote wachtkamer van de manschappen op het politiebureau.

— Dan zal ik in ieder geval niet over gebrek aan bewaking behoeven te klagen, zei Cressy lachend.

Hij raadpleegde zijn horloge, een oud, nikkelen voorwerp en vervolgde:

— Houdt de opmerking ten goede, mijne heren, maar het is reeds bijna vier uur. Als gij de heren nu nog een voorstel hebt te doen betreffende de ontvangst, welke gij Raffles, of hoe hij dan heten mag, denkt te bereiden, dan zult gij u moeten haasten!

— Gij hebt gelijk! zei Sullivan haastig. Wij moeten ons plan aanstonds opmaken, zodat wij hedenavond niets aan het toeval behoeven over te laten!

— De jonge detective wendde zich tot de heer des huizes en vervolgde:

— Hoe laat begeeft gij u meestal ter ruste?

— Zelden later dan half twaalf. Soms wordt het twaalf uur.

— Dan moet gij u vannacht aan die gewoonte houden, daar wij tot geen prijs de argwaan van de gentleman-inbreker mogen wekken.

— Wij zullen uw raad opvolgen, mijnheer! zei Wisscott, die, zonder het te willen bekennen, zeer zenuwachtig was en een lief ding had gegeven, als de gehele zaak goed en wel achter de rug was!

— Gij hebt hier natuurlijk gelegenheid te over om een acht- of tiental mannen te verbergen?

— Al was het een geheel regiment, mijnheer! riep Wisscott op trotse toon.

— Nu, zoveel hebben wij er zelfs voor Raffles niet nodig, zei Sullivan glimlachend. Wij zullen dan volstaan met een tien man, waarvan wij het gros zullen concentreren in de werkkamer van uw zoon, waar de kleine brandkast staat en waar de inbraak moet plaats hebben. Zou het mogelijk zijn, denkt gij? Ik bedoel, is de ruimte daartoe voldoende?

— Ruimschoots! riep Wisscott Junior uit. Het is een groot vertrek met 3 deuren, gordijnen voor de ramen, portières en een paar zeer brede en diepe eikenhouten kasten, die gemakkelijk kunnen worden leeggehaald, in een ieder waarvan zich wel drie man kunnen verschuilen.

— De gordijnen voor de vensters zullen wij maar buiten beschouwing laten, hernam Sullivan, want misschien klimt hij daar wel door naar binnen!

— Dat is zo goed als onmogelijk, want mijn kamer is op de eerste verdieping en de vensters daarvan zien op de straat uit. Geen enkele inbreker zou het wagen, al was het in het holst van de nacht, met behulp van een ladder tegen deze ramen op te klauteren.

— Toch wel, er is er één! merkte Sullivan op. En die man is Raffles, die we hedenacht verwachten; wat niemand anders zou durven ondernemen, dat doet hij. Hij zal geen gewone ladder gebruiken, maar een gemakkelijk draagbare van aluminium vervaardigd en die in zes of acht delen ineengeschoven kan worden! Hij heeft dat wel eens meer gedaan en in ieder geval moeten wij met deze mogelijkheid rekening houden. Blijven deze gordijnen wel eens open?

— Meestal!

— Wij zullen dan afspreken, dat de gordijnen heden open blijven, dan hebben wij althans een goed uitzicht op straat. Ik zie, dat het een hoekvertrek is en dat daarginds nog een raam is, dat op een zijstraat uitziet. Is het mogelijk, aan die zijde binnen te dringen?

— Heel gemakkelijk zou ik zeggen! riep Philip uit. De inbreker behoeft maar over het lage hekje te klimmen van de smalle strook met struiken beplante grond, die de zijmuur van de weg scheidt en kan dan door een van de twee ramen gelijkvloers wel binnenklimmen!

— Wij kunnen van hieraf een zestal ramen in het oog houden, maar gindse erker lijkt ons nog beter voor het doel geschikt.

En met deze woorden trad de detective op een soort uitbouwsel toe, aan alle zijden van glas voorzien en riep uit:

— Juist, dit is een voortreffelijke waarnemingspost! Er hangen vitrages voor de

ramen en als het donker is, zal men ons van buiten hier onmogelijk kunnen ontdekken.

Hij ging weer naar Philip en hernam:

— Wij zullen afspreken, dat wij hier hedenavond om half elf terugkomen. Gij moet zorgen, dat juist op dat tijdstip de buitendeur geopend is, zodat wij, als wij met de auto zijn komen aanrijden, zeer snel en onopgemerkt kunnen binnengaan. Vervolgens zullen wij onze posten uitzetten: één man in de vestibule, één man bij de hoofdtrap en nog een paar aan de achtergevel, waar óók wel gelegenheid zal zijn om in te breken. Zij dienen slechts als schildwacht, want de hoofdaanval moet toch plaats vinden in het vertrek, waar wij ons thans bevinden. Wij zullen hier zes man posteren, afgezien van mijn persoon en van mijnheer Cressy, die ons zal vergezellen, maar die natuurlijk niet gewapend zal zijn.

Daarop wendde hij zich weer tot vader en zoon en vervolgde:

— Ik verlang natuurlijk niet van u dat u zich ter ruste begeeft, maar als gij dat doen wilt, dan zal ik het u volstrekt niet beletten!

De oude heer Wisscott scheen te aarzelen en wierp zijn zoon een weifelende blik toe.

— Wat denk jij er van, Philip? vroeg hij toen zachtjes.

— Ik blijf op, papa en als de heren van mijn diensten gebruik willen maken, dan kunnen zij over mij beschikken! riep de jonge man heldhaftig uit.

De drie mannen namen afscheid en stapten weer in de auto, die buiten stond te wachten. Voor het hek stond een haveloze bedelaar, die Baxter zijn hand toestak en jammerend om een aalmoes vroeg.

Maar Baxter bromde een vloek en zei op dreigende toon:

— Pak je weg, of anders brengen wij je regelrecht naar het cachot!

De bedelaar hinkte verschrikt weg, maar op veilige afstand keerde hij zich weer om, teneinde de auto na te kijken, die snel verdween.

Daarop liep hij haastig terug en raapte iets van de grond op. Het scheen een verfrommeld stukje papier te zijn. Hij keek er echter niet verder naar om, maar liet het in zijn zak glijden en strompelde heen...

HOOFDSTUK VII

DE POLITIE VERLIEST

Het sloeg juist half elf, toen de grote grijze politieauto vlak voor het tuinhok van het herenhuis der Wisscotts stilhield, hetwelk die avond nogmaals een bezoek zou ontvangen van de Grote Onbekende.

Het portier was reeds van tevoren geopend en zo snel zij konden, sprongen tien politieagenten, Sullivan en Cressy van hun zetels en snelden over het tuinpad naar de voordeur, waardoor zij haastig verdwenen.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd en nog vóór de laatste man verdwenen was, had de chauffeur zijn auto reeds weer op gang gebracht en was weggereden.

In de vestibule bevond zich alleen de butler, die tamelijk bleek was en niet zonder angst naar de lange, breed geschouderde politieagenten keek, de sterkste en behendigste, welke Sullivan maar had weten uit te zoeken.

Hij was door zijn meester op de hoogte gebracht van de zaak en geleidde hen, na de huisdeur zorgvuldig gesloten te hebben, naar de kleine ontvangzaal, waar Phillip schijnbaar verdiept was in de lezing van een krant, ofschoon zijn gedachten heel ergens anders waren.

— Alles in de beste orde, mijnheer Sullivan!

— Raffles is uitstekend op de hoogte van

de gebruiken in uw huis, wees daar maar zeker van! En daarom verschijnt hij ook op zulk een betrekkelijk vroeg uur!

Hij wendde zich plotseling om, om aan de kellner te vragen:

— Nietwaar mijnheer Cressy, het was immers één uur?

— Dat heb ik u immers gezegd, mijnheer! riep de kellner verbaasd uit.

— Hoe laat begeeft het bediendenpersoneel zich ter ruste?

— Meestal om 11 uur, op de butler na, die zich tegelijk met ons ter ruste begeeft.

— Zij moeten zich natuurlijk ook vanavond in hun kamers terugtrekken, maar misschien is het goed, als zij wakker blijven en ook een oogje in het zeil houden.

De jonge detective raadpleegde zijn horloge en zei:

— Het wordt nu langzamerhand tijd, dat de lichten worden gedoofd, waar dit nodig is en dat wij onze stellingen gaan betrekken.

En hierop trok de stoet naar de eerste verdieping, met Cressy, die er vrij verstoord uitzag, in de achterhoede.

Allen traden de werkkamer van de zoon des huizes binnen en nu werden de schuilhoeken opgezocht.

Twee agenten verborgen zich in een der eikenhouten kasten, twee andere in de tweede, terwijl Sullivan en de vijfde agent zich verdekt opstelden achter de zware portière van een verbindingsdeur.

De zesde agent ten slotte vatte post in de erker, terwijl Cressy bevel kreeg in de kast van een zeer grote staande klok te kruipen.

De agent in de erker had in opdracht nauwkeurig uit te kijken en aanstonds alarm te maken, als hij Raffles zou zien binnenklommen door een van de ramen.

Het duurde niet lang of de kamer — Philip Wisscott had zich in een boekenkast verstopt — lag daar schijnbaar weer geheel verlaten en in duisternis gehuld.

Slechts een zwak schijnsel drong naar binnen door de ruiten, waarvoor de gordijnen waren teruggeschoven. Het werd nu stil in het grote huis. De bedienden waren blijkbaar naar bed gegaan. Men hoorde de schreden van de butler, die zuchtend zijn eigen slaapvertrek opzocht en daarop liet zich niets meer horen.

De agent in de erker gaf zijn ogen goed de kost, maar het duurde zeer lang, alvorens hij zou merken, dat er iets verdachts voorkwam.

Het was toen vijf minuten vóór één uur.

De agent bukte zich en staarde onafgebroken naar een zwarte plek, die zich langzaam langs de huizen van de overzijde scheen te bewegen.

De agent slikte een paar malen van zenuwachtigheid, schoof de vitrage voorzichtig terzijde en nu zag hij het duidelijk, daar ginds sloop een man langs de huizen!

Maar nog durfde de agent geen waarschuwing te laten horen, want hij kon zich toch nog vergissen, misschien was het een dronkaard, die naar huis strompelde.

De volgende seconden echter was weifelen reeds niet meer mogelijk, de gedaante stak met een paar snelle sprongen de straat over, wipte met de behendigheid van een kat over het lage tuinhek en was in een ommeulen bij een der ramen, verborgen door de zware struiken, voor degenen, die bij toeval door de straat mocht passeren.

De agent kon hem van zijn uitkijkpost juist zien.

— Het was hoog tijd, bromde hij bij zich zelf, ik weet niet wat mij scheelt, maar ik gevoel mij zo suffig, zo zwaar in het hoofd en ik heb een vreselijke lust om te gapen.

De uitkijkpost overtuigde zich er nogmaals van, dat hij goed gezien had en dat de man daar beneden aanstalten maakte om het raam binnen te klimmen.

En daarop ging hij de kamer binnen, teneinde de anderen te gaan waarschuwen.

Maar verschrikt stond hij stil, als aan de grond genageld!

Want toen hij een paar passen gedaan had, keek hij recht in de loop van een revolver, die hem onder de neus werd gehouden.

En de kolf van dit wapen bleek te worden vastgehouden door Cressy, de kellner!

De agent wankelde achteruit, alsof hij een slag had gekregen, keek de kellner aan, alsof hij een geest zag en mompelde toen:

— Wat moet dat nu betekenen? Ben je krankzinnig geworden?

— Ik ben volkomen bij mijn verstand, mijn waarde, zei Cressy eenvoudig. Spreek niet zo luid, wat ik u verzoeken mag.

— Niet luid spreken? Wat hebt gij voor? Wat wilt gij van mij?

— Ik wil eenvoudig, dat gij in die stoel daarginds gaat zitten, want die zult gij aanstonds wel nodig hebben! Gij zijt namelijk onder de invloed van een bedwelmend middel, ziet gij? O, het heeft niets te betekenen. Het is geheel onschadelijk en over twee uren is de uitwerking opgeheven. Gij zult dan weer even fris, schrander en opgewekt zijn, als toen gij hier kwaamt!

— Ik geloof waarachtig, dat de schurk gelijk heeft! stamelde de agent, terwijl hij de hand naar het voorhoofd bracht en naar een stoel wankelde, waarop hij zich zwaar liet neervallen.

Onmiddellijk verdween de revolver in de zak van de kellner, die glimlachend, bijna met iets vaderlijks in zijn stem, op de agent neerkeek.

Juist toen hij zich omwende, vielen er twee lichamen met een doffe bons voor hem op het dikke vloerkleed, het waren Sul-

livan en een der agenten, die achter de portière hadden gestaan.

De Grote Onbekende — want men zal geraden hebben, dat hij het was — mompelde voor zich heen :

— Het middeltje werkt nog altijd onfeilbaar !

Raffles bleek goed gekeken te hebben, want toen hij de kasten opende, vond hij daarin de agenten in houdingen, die aan duidelijkheid niet te wensen over lieten.

— Nu is het zaak ons eens met Charles te gaan bemoeien, die daar zo ijverig aan het luk werkt ! Mij dunkt, dat ik hem maar eens een handje moest gaan helpen !

Raffles verwijderde het kleine masker, slechts uit een lap gaas bestaande, die zijn mond en neusgaten bedekte en verliet daarop haastig het vertrek.

In de gang stond hij een ogenblik stil, sloop naar de trap en boog zich over de leuning heen.

Daar beneden stond de agent aan de voet van de trap op wacht.

— Dat is eigenlijk gezegd, minder aangenaam ! bromde Raffles voor zich heen. Die man staat er bepaald in de weg !

Hij dacht nog even na, keerde toen op zijn schreden terug, sloeg een dwarsgang in, die evenwijdig liep met de zijgang en schoof behoedzaam een venster open.

Hij boog er zich uit en liet een zacht sissend geluid horen. Onmiddellijk hield de man daar beneden op met zijn nachtelijke arbeid. Na enig zoeken had hij de zwarte gedaante daar boven ontdekt.

Het volgende ogenblik wikkeld Raffles een soort touwladder van sterke zijde van zijn lichaam af, welke onder zijn vest verborgen was geweest en liet haar uit het venster neer.

Hij sloeg het uiteinde met een sterke haak achter de post van het raam en dadelijk begon de man daar beneden langs de ladder als een kat naar boven te klimmen.

Een paar ogenblikken later verscheen het

hoofd van Brand boven de vensterbank en daarop klauterde hij behendig naar binnen.

— Knap gedaan, mijn jongen ! fluisterde Raffles, terwijl hij Brand de hand drukte.

— Ik moet jou liever prijzen, Edward ! Je hebt je rol weer voortreffelijk gespeeld.

— Toch niet zo goed als jij die van de bedelaar, Charles. Je hebt mij overal goed gevolgd en je was op je post !

— En wat gaan wij nu doen ?

— Wij gaan naar de grote brandkast !

— Is alles veilig ?

— Zo goed als ! Het gros van de legermacht is bedwelmd.

— Aan het werk dan !

De twee mannen begaven zich zonder enig gerucht te maken naar het vertrek van de oude Wisscott, waar de grote brandkast stond.

Dit vertrek bevond zich op de tweede verdieping, zodat zij geen vrees behoeften te koesteren, te worden overvallen, daar de op post staande agenten zich beneden in het huis bevonden.

Zodra zij het vertrek waren binnengetrepen, zei Raffles op zachte toon :

— Als de brave Cressy geweten had, met welk doel ik hem verzocht, mij voor een dag zijn rol te laten spelen, dan geloof ik toch wel, dat hij zich wellicht nog eens bedacht zou hebben, ondanks de honderd pond, welke ik hem schonk. Het verheugt mij, dat hij heeft toegegeven, anders zou ik tot mijn leedwezen in de noodzakelijkheid zijn geweest, handtastelijke aandrang te gebruiken ! En laat ons nu maar eens even zien, wat deze fraaie, nieuwe en grote kast wel bevat ! Aan het werk !

De twee mannen pakten de instrumenten uit, welke Brand onder zijn kleren had megebracht en met behulp daarvan duurde het niet lang of zij hadden de zware kast geopend.

Zij bleek een grote hoeveelheid gemunt en papieren geld te bevatten, hetwelk aanstands in de tas verdween, die eveneens tot de uitrusting van de jonge man behoorde.

De gehele bewerking had ternauwernood een vol uur geduurd.

Toen zij gereed waren, vroeg Brand nieuwsgierig :

— Hoe heb je het toch wel aangelegd, het gas in de kamer te krijgen, zonder dat het opviel ?

— Dat ging heel eenvoudig ! Sullivan zelf had bevolen dat iedereen zich in een kast of achter een gordijn moest verbergen. Ik had dus niets anders te doen, dan het uiteinde van de elastieke spuit, waarin zich het gas bevond, door het sleutelgat van de grote klokkast te steken, waarin ik mij bevond ! En die uitwerking was verrassend !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Russisch Goud

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
2. — De gestolen Dolk.	39. — Vijftig tegen één.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	40. — Ilona, de avonturierster.
4. — Het Verwisselde Lijk.	41. — De Kelder des Doods.
5. — Zonderlinge Epidemie.	42. — De onverwachte terugkeer.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
7. — De Wraak der K. K. K.	44. — De Stem van het Verleden.
8. — Twee Doodsvijanden.	45. — Zwarte Anna.
9. — De Meester herleeft.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	47. — Gevaarlijk spel.
11. — Raffles en Amor.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	49. — De Bende van Myra Bonati.
13. — De Broeder van Nicholson.	50. — Merry-Kid de verklikker.
14. — Avontuur in België.	51. — Het Verlaten Slot.
15. — De Moord in Kamer 13.	52. — De Riolen van Parijs.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	53. — Rovers en Verraders.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	54. — Een documentenjacht.
18. — De Strijd om het Geheim.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
19. — Naar het Goudland.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
20. — Bloed en Goud.	57. — Een Misluke Samenzwering.
21. — De buitenste Duisternis.	58. — De Kooi des Doods.
22. — De Waanzinnige.	59. — Jacht op Fortuin.
23. — De gestole claim.	60. — De Gouden Wisselbeker.
24. — De bergduivel.	61. — Een Fatale Vrouw.
25. — De Goud-fee.	62. — Een moderne Blauwbaard.
26. — Onrust op Holderness Hall.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
27. — Het Geheime Document.	64. — Een Spaans Drama.
28. — De Redding van « Goudhaar ».	65. — Een merkwaardige diefstal.
29. — « Goudhaar ».	66. — Spoken op Marshy Manor.
30. — De Smokkelkoningin.	67. — Chantage en Hypnose
31. — De Misdaad in de trein.	68. — De Lokstem van het Goud
32. — De Revue-Girl.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
33. — Professor Shirley.	70. — Het Revolutie Complot
34. — De Kit van Wong Li.	71. — Het Verlaten Huis
35. — De Gewaande Radjah.	72. — Het Spel met de Dood
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	73. — Het Verstoorde Feest
37. — De Duivels van de Gele Zee.	IN VOORBEREIDING :
	74. — Russisch Goud